

BOEM@

LIVE LITERATURE

februarie 2012 (Anul IV) Nr. 2 (36)

BOEMA

Live Literature

Februarie 2012 (Anul IV) Nr. 2 (36) - 36 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida ASPRA

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Editor: S.C. InfoRapArt Galați - Editura InfoRapArt

2 / 2012

COLEGIUL DE REDACȚIE

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor șef adjunct: Victor Cilincă
Secretar de redacție: Antoaneta Dobreanu
Redactori: Paul Sân-Petru, Saint-Simon Ajarescu, Dimitrie Lupu, A. G. Secară, Cristina Roșu, Cristina Dobreanu
Grafică: Elena-Liliana Fluture
Tehnoredactare: Daniela Neculai
Colaboratori:
Maria Timuc - București
Luca Cipolla - Milano
Melania Cuc - Bistrița
Tănase Carașca - Tulcea

DIN CUPRINS

Poezie: A. G. Secară (p.3), Constantin Oancă (p.7), Mihail Gălățanu (p.10), Ioan Gheorghiuță (p.15), Elena Mlădinoiu / Sanda Panait / Veronica Turchină / Oana Panait / Grigore Grigore (p.20), Elena Clătiniți (p.21), Mihai Horga (p.32)

Proză: Gheorghe Șeitan – Pândar la vie (p.11), Iris Naum - Bobul de mac (p.13), Victor Cilincă - Atlantic pisat (p.16), Petre Rău - Devorațiuni pe portativul sufletelor (p.22), Maria Tirenescu - Cu Lady la doctor / Cum am învățat un pui să meargă pe punte (p.24)

Cronică de carte: Adrian Botez - Ouroboros-ul, de pe "Drumul toiașului": "Pe masa de operație", de Constantin Stancu (p.29)

Note de lectură: Sanda Burță - "Maladia morții" sau cartea care te citește (p.19), Petre Rău - Versuri pe portativul inimii (p.27)

Eseu: Adrian Botez - Lumea Alchimică a magului zalmoxian, cu arheopterixul din om (p.5)

Interviu: Gabriel Dragnea - Singura scuză a existenței poeziei..., interviu cu poeta Ana Blandiana (p.4)

Umor: Dan Ion Sanda - Beculețul ceaușist și-nțelepciunea femeii (p.25)

Pictura: Gh. A. Stroia – Elena Lupașcu, expoziție de pictură (p.9)

Anunțuri: Redacția – Festivalul - concurs internațional de creație literară "Titel Constantinescu", Editura Rafet, Râmnicu Sărat / Concurs internațional de poezie și proză "StarPress 2012", Vâlcea Turism (p.33)

Cărți: Redacția - Cărți sosite la redacție (p.34-35)

Grafică:

Coperta I: Vladimir Kush – Sunrise by the Ocean
Coperta a IV-a: Nicolae Grigorescu – Boul Ghiocel
Interior: Carmen Racoviță

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul

www.boema.inforapart.ro

actualizat permanent de: InfoRapArt

Email: boema@inforapart.ro,

petrerau@yahoo.com

Telefon: **0726 337376, 0336 800313**

ADRESA REDACȚIEI: Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis,
Bloc Cristal, Sc. 2, Et. 3, Ap. 4, Galați, 800010

Abonamente: boema@inforapart.ro, tel: 0726 337376

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate.

Literatură și Artă

www.boema.inforapart.ro

A. G. SECARĂ

ALEATORICA PROBABILĂ: VISÂND LA MARIENBAD**variantă de-nceput**

alt marienbad își deschide
porțile grădinilor

eu, un vis
al lui adolfo
nevisat vreodată
eroic

paul, crezând în prietenie,
nimfele în grădini verzi
de cărți
cu oameni de imagini și de cuvinte

sara maria clara
crezând în copilărie
în mamă și în tată
două păpuși mai mari
dintre care una scrie
parcă numai în alb și negru

1.
nimeni nu mă întrebă. nimeni nu mă ascultă.
între acestea două
îndoiala existenței mele
patetică
lacomă de două-trei certitudini
în afara vidului care confirmă
bâjbâiala poemelor
lacomă și ele să fie
pur și simplu
singurătatea ca un câine străin
însoțindu-te în pustiul propriilor tale cuvinte
disperate de viața lor prea scurtă
cât le spui, cât le citești
cât le învii

câinele acela singura certitudine
în pofida armatelor pe care le poți comanda
până unde sunt leii și chiar mai departe
de orice iubire
de depărtare

câinele acela pândindu-te
mai sigur decât orice diavol
câinele acesta sălbatic
care își vrea poemele înapoi
puii lui cu neantul din tine
nesăturându-se niciodată îndeajuns
de la sânii seninătății
scheunând mereu la picioarele firii tale
niciodată mulțumită
de inevitabilul compromis al vieții

2.
când te vei putea mulțumi doar să fii
un martor
poate te vei liniști
vei primi în dar
seninătatea unor zile ale lui borges
când ai să poți să recunoști
că nimic nu poate fi al tău:
nici fericirea nici nefericirea ori disperarea
nici sănătatea ori boala
viața sau moartea
nici acest poem
nici altul
doar liniștea pe care ți-o aduc unele poeme
până uiți că nici acea liniște nu e a ta
acea seninătate
pe care ți-o aduc poemele care te conduc
ca pe un dante anonim
la marginile lumii cunoscute

3.
dar odată vei uita de acest poem
ceilalți te vor prinde din nou în plasa iluziilor lor
le vei zâmbi prietenește și ei vor crede că le
ești prieten
dar tu nu poți fi prieten nici cu tine
și atunci vei scrie iar
că Poezia este leagănul
care te duce încolo
și te-aduce înapoi
între seninătatea uitării de sine
și zvârcolirea amintirii de tine
între foame și blânda lăcomie de a fi
între adormire și lenea dulce de dinainte de a
te trezi
între plăcere și durere
între cuvânt și necuvânt
și mai mult decât Poezia
este tot acest „între”
spus uneori „întru”

4. fals poem pentru (ne)cunoscători

probabil cele mai multe cărți de poeme
sunt aleatorii
precum amintirile

(și cu unele femei care au fost muze
fără voia lor și care iată
mai vin în vizită în sfântul lăcaș
al căsniciei făcându-mă – soț voit model și
plicticos! –

să fiu invidios pe scenariștii filmului
„the eternal sunshine of the spotless mind”)

sau precum cuvintele într-un poem
seducându-și totuși gramatica (sentimentelor;
singura care contează la poarta raiului)

sau zilele într-o viață
(în ciuda aparentei lor succesiuni firești)
sau mângâierile într-o iubire

precum oamenii la nașterea lor

Gabriel DRAGNEA

Singura scuză a existenței poeziei

"Singura scuză a existenței poeziei este faptul că, ea însăși este inevitabilă" din interviul cu poeta Ana Blandiana (Otilia-Valeria Coman, n. 25 martie 1942)

- Otilia Valeria Roman și Ana Blandiana...

- Am o adevărată colecție de nume... Ați uitat să-l spuneți pe cel mai important. Toată lumea îmi spune Doina. Doina este singurul nume care este absolut neoficial, nu am fost botezată cu el și nu este în niciun act și, totuși, toată lumea mi-a spus întotdeauna așa. E ciudat dar, deja am două nume în buletin foarte frumoase, Otilia și Valeria și nimeni nu mi s-a adresat vreodată cu unul dintre ele. Poate că numele au și ele destinul lor.

- Cum s-a născut, numele în sine, Ana Blandiana?

- Ana Blandiana s-a născut când eu aveam vreo 16-17 ani. Am scris la "Revista Tribuna" din Cluj niște poezii semnate așa pentru că eram un grup de prieteni din aceeași clasă și fiecare am semnat cu un nume cât mai răsunător. Blandiana era satul mamei iar, Ana era rima pentru Blandiana. Fiecare am trimis la "Revista Tribuna" poeziile pe care ni le citisem reciproc. Ale mele au apărut și m-am simțit vinovată, dovadă că nu prea știam ce înseamnă "pseudonim". Mi se părea că am făcut ceva incorect și am scris o scrisoare scuzându-mă că, de fapt, pe mine nu mă cheamă așa și totul a fost doar o glumă. Urmarea a fost că un redactor de la această revistă a venit la Oradea, unde eram elevă. Cu prilejul ăsta a aflat cine sunt de fapt și că tatăl meu este la închisoare și atunci mi-a spus că a fost norocul meu și ar trebui să rămână așa pentru că, în condițiile normale nu aș fi putut publica. Și, oricum, această aventură literară nu a durat foarte mult deoarece, o profesoară din Oradea a scris tuturor publicațiilor din țară că sunt un dușman al poporului și nu trebuie să fiu publicată. Acest document a apărut acum câțiva ani într-o carte de documente din arhivele Iașului, publicată de Lucian Dumbravă. Deci, iată că a ajuns și la Iași. După ce a trecut totul și eu am devenit un adult mi-a fost jenă de cât de sonor este numele meu dar, ar fi fost mai nesperios să îl schimb a doua oară. Deja, Ana Blandiana eram eu.

- Ați folosit acum ceva vreme în urmă expresia "fericirea poezilor". Sunt fericiți poezii?

- Da, cred că da. Indiferent de cât de dramatică viață ar avea, nu cred sau, cel puțin, nu sunt în stare să-mi imaginez ceva mai minunat decât sentimentele care

te încercă după ce ai scris ceva care, poate, nici măcar nu este adevărat. Dar simți că ai rostit "cuvântul care exprimă adevărul", asta ca să citezi un poet mult mai mare.

- Ce înseamnă, de fapt, poezia pentru dumneavoastră?

- Este izvorul tuturor lucrurilor, tot ceea ce s-a întâmplat în viața mea, inclusiv cărțile de proză, inclusiv implicarea mea în viața publică. Toate aceste activități extraliterare au avut la origine legătura dintre mine și poezie și datorită pe care am avut-o față de poezie.

- Dacă ați avea din nou posibilitatea de a vă întoarce în timp, să aveți iar 25 de ani, conștientă de tot ce ați trăit până la momentul întoarcerii, ar mai fi scrisul un mod de a fotografia clipa? V-ați mai apleca asupra scrisului?

- Da, fără îndoială. Scriam cândva că, singura scuză a existenței poeziei este faptul că, ea însăși este inevitabilă. Nu eu am ales, ci am fost aleasă și cred că este cazul tuturor scriitorilor, al artiștilor, în general, indiferent de domeniu. În măsura în care sunt autentici, talentul nefiind o opțiune.

- Cum ați putea recunoaște un scriitor autentic? Aceeași întrebare i-am adresat-o și d-lui Nicolae Manolescu, dar era vorba despre recunoașterea unei cărți bune.

- Nu pot să explic, dar simt. Mi se întâmplă, chiar de prea multe ori să mi se aducă versuri nepublicate și am sentimentul că simt corect care sunt creatori adevărați și care nu.

- Din atitudinea poetică și socială reiese că nu doriți să rămâneți datorare nimănui. Care este cauza intransigenței dumneavoastră?

- Da, este o poezie scrisă în prima tinerețe și cred că, într-un anumit fel, m-am purtat așa toată viața. N-am acceptat niciodată să primesc, am făcut cât am putut pentru a oferi.

- Ce poate compromite destinul unui scriitor?

- Cred că, în cea mai mare măsură, oportunismul.

- Dar n-ar putea fi și o poartă deschisă pentru un scriitor?

- Nu, chiar dacă pare, uneori. Există experiența ultimilor 50 de ani în care oportunismul nu a făcut decât să îngroape talente. Chiar dacă le îngropa în onoruri.

- Cum apreciați poezia tânără, poezia actuală?

- Primul lucru extraordinar care se poate spune este că se scrie în continuare, într-o lume care nu mai pare interesată deloc de poezie și, totuși, poezii continuă să se nască și să nu se dezică. Adică să se supună chemării și destinului lor. Vedeți câte cărți de poezie apar, ceea ce este, în sine, o dovadă că sunt autentici pentru că, efectiv, nu mai au niciun interes. N-ar avea niciun interes să-și canalizeze viața pe un drum care este, sigur, din toate punctele de vedere, perdant.

(continuare în pag. 14)

Adrian BOTEZ

**Lupta Alchimică a MAGULUI ZALMOXIAN, cu...
ARHEOPTERIXUL din om:
„ELEGII DIN ERA ARHEOPTERIX”, de ION PACHIA-
TATOMIRESCU - Editura Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2011**

Paradoxistul creator al **salmilor** („P”-ul Celest ocultat!) și vajnic teoretician al traco-zalmoxianismului mioritic, Ion Pachia-Tatomirescu, este un poet „**de rasă**”. Da, poezii autentici formează o rasă terestră aparte – **există** și se manifestă altfel și superior, față de ceilalți locuitori ai planetei Terra.

Spre exemplu, noul volum (din cele aproape 20) de poeme, **Elegii din Era Arheopterix**, dovedește că Poetul își poate depăși limba, pentru un limbaj care, dacă i-ai crede pe unii, este „**specializat**”: limbajul poetic. Ei bine, Ion Pachia-Tatomirescu „**vorbește poezie**” ca un **MAG-DEMIURG** întru **LOGOS** (nu doar în sensul că-și „permite” jocuri demiurgice-creații-inovații de Cuvinte – unele paradoxal-mirabile: „**În urmă cu câteva secunde/s-a născut verbul a (se) peșteriza**” - cf. **A (se) peșteriza**) - nu ca „**specialist**”, ci ca **Homo Poeticus** (sunt sigur că Ion Pachia-Tatomirescu face parte din **rasa atlanteenilor**, despre care, cu mare desfătare de Duh, face vorbire părintele antroposofiei, Rudolf Steiner!): adică, „**vorbește poezie**” - **așa cum respiră**. Poezia din **Cuibarul „Stelei Polare”**, Poezie Mistic-Șopotită, din Ouăle Androgenice ale Valurilor Temporal-Atemporale, Emergent-Imerse..., Poezia de sub Ouăle Brâncușiene Palingenetic-Zalmoxiene („**Coloană a Credinței fără Sfârșit**”), ale **Cloștii cu pui de Aur...** – spre **Laptele-Lumină**, al **Căii Drepte-DAO / „Galaxie”** – Poezie ca „**Râu al Privighetorii Orfice**” (cf. **Într-o priveliște cu alt curcubeu**). „**Sprinteioara viespe**” alecsandrină (cf. **Despre o neliniște în jocul de-a galaxia...**) este tocmai simbolul palingeneziei traco-orfice (tinzând, fulgerător, către „**stadiul Brahman**”), al metamorfozei sacre (ba chiar al **metanoiei!**), prin depășirea condiției umane, spre cea divină: la Alecsandri, „**mreana**” imersă (cu voință mistică!) vrea (și face eforturi de Duh!) să (se) transgreseze în „**viespea**” Emergent-Celestă, Angelic-Zburătoare (de fapt, în primul rând, vehement-„**impulsionantă**” spre ZBOR...!)! Către Raiul-Privire Revelatorie (de „**Tată-Cer/Tinerețe-fără-Bătrânețe-și-Viață-fără-de-Moarte**”) - Re-

îndumnezeitoare (cf. **Raiul meu cât o sprânceană, cât o pleopă...**), de după **Plânsul** (lustrant-soteriologic!) din „**peștera-Biserică**”: „**Plâng în pântecul peșteră: / peștera răsună ca biserica din Voroneț, / ca zidurile celui mai pur albastru-de-cer, / ca ochii Soarelui-Moș**” (cf. idem). Către **Trupul de Albină Divină**, **Fiu/Fiică a Soarelui-Dumnezeu** („**să-ți pictez câte-un univers / în fiecare hexagon / al fagurelui-trup**” – cf. **În fiecare hexagon al fagurelui-trup...**) – **Hexagonul-Litera VAU** fiind „**simbolul Dragostei și Numărul Antagonismului și al Libertății; Unirea; Munca; Săptămâna Creației**” (cf. Eliphas Levi, **Chei majore și Pantaclul lui Solomon**).

Ion Pachia-Tatomirescu nu se poate stabili existențial, în cosmos, decât printr-un etern „**colocviu poetic**” – discutând întru dispută cu toate ale lumii.

Evident, într-un volum de „**dispute poetice**” care (dacă ne-am lua după titlurile celor **7 părți - 7 zile biblico-demiurgice**, prin care veșnic nemulțumitul demiurg re-creeează, veșnic, lumea, ca-ntr-un caleidoscop al infinitelor variante imaginabile poetice: **Ars poetica, Elegiile elementului Aer, Elegiile elementului Apă, Elegiile elementului Foc, Elegiile elementului Lemn** – element strict autohton! - **Elegiile elementului Pământ, Elegii din Era Arheopterix**) par a recapitula („**elegiac**”... – vom vedea, mai jos, de ce...!) cosmosul, în vederea unei recreații, din noi temelii manolice – Poetul intră în dispută demiurgică, în primul rând, cu...rânduiala-Logos-ul! Cu modul existențial la care au „**retrogradat**” (de 20-22 de ani încoace, mai cu seamă!) oamenii – „**colegii**” săi tereștri. Deveniți „**anti-eminescieni/anti-pelasgo-daci**”, deci pervertiți întru Anti-Patrie/Anti-Logos Divin – nichitastă-nescienii „**oameni-fantă**” - „**galactici mancurți**”, „**hiene-vârcolaci**” trebuie anatemizați, descântați de/intru...vidul mitic/vidul de Anti-Logos (adică, nimiciți prin propria-le pornire distructiv-demoniacă, întoarsă împotriva-le, precum bumerangul) – sub condiția refacerii „**ROST-ului**”, ca Logos-Limbă („**gură**” – de rai, ori de iad! - de **Om-Hristic**, ori de „**om-fantă**”...! - „**Noua cometă străbate vidul / izbindu-se de cerul / Gurii de Rai / și de cerul gurii noastre / (...)pentru imperioasa autostradă / a libertății absolute / dintre Yin și Yang**” - cf. **Cometă glonțuitoare de vid și de ceruri ale gurilor...**), Logos-semnificație, Logos-Direcție a Evoluției Spirituale, Logos-Rânduială Sacră-Cosmică (întru re-demiurgie sănătoasă!): „**Eminescu i-a văzut adeseori / pe-acei oameni-fantă, / alcătuiți din antimaterie / (...) Însă, de douăzeci de ani, / pe acești oameni-fantă, / pe acești galactici mancurți, eu îi văd și ca hiene-vârcolaci, / Sfârtecând exact Luna-Patrie, / Ce-i Sfânta Limbă Pelasgo-Dacă / una și-aceeași cu Sfânta Limbă Valahă, / fără întrerupere... / Și tot fără întrerupere, anatemizez / toți mancurții din Patrie, / înfășor toți oamenii-fantă / într-al blestemului năvod, / cu verb înspicat-răspicat: / Rostiți-vă și rostuiți-vă, / voi, vârcolaci-fantă, / voi, vârcolaci-mancurți, / duce-ți-vă-nvârtindu-vă, roindu-vă, / pe toate-ncrețiturile Genunii, desigur, / nu în preajma Daciei mele de Lună Plină: / nu-mi amenințați Lumina-Patrie, / că mâniafuri / și vă fac mitul țândări...!**” (cf. **Rostește-te, vârcolac...!**).

Lumea lui Ion Pachia-Tatomirescu este una Pelasgo-Dacică, luând ființă pe Axa („**bănățenită**”) a Kogaionului/Cogaionului („**Ce albă e apa asta cerească, minunos croită / în rochii albe de mirese, spre-a ninge / în sfânta parte – dinspre Cogaion – a Banatului**” - cf. **Ninge spre Cogaion**) – o lume care a luat ființă din „colocviul” cvasi-amical dintre **Vid** și...**AVID** (Fărtat-Ne-Fărtat) - inițial, forma existențial-umană a Păsării-Înger al Cunoașterii Divino-Umane Supreme! **Vidul**, pentru a putea dialoga - „demiurgi”, dimpreună cu **Avidul**, are nevoie (se „formalizează”... acceptabil!) de

(continuare în pag. 6)

ameliorarea Prinsipial-Cosmo-Feminină-YIN – „Doamna Zână”...: „**Ți-am intrat în dialog / ca să nu mă crezi olog... / Ți-am adus un scorpion / (ce-i la doamna în poșetă) / să-l atârni de-alba-ți manșetă / pe-o absență de buton...!**” (cf. Dialogul învidării de pe malul oximoronului).

Din păcate, Vidul s-a implicat demiurgico-social mai mult decât îi permiteau „**clauzele tratatului cosmic**”, cu Avidul – tentând chiar să corupă esența Avidului, înjosind-o (dinspre Duhul Cunoașterii Divino-Umane!), până la vulgara...lăcomie! „**lisus Hristos a făcut Constelația Lirei: / cât este “dreptul de autor”, / domnule Prim-Ministru-al-Coasei...?**” (evident că, aici, nu se fac, neapărat, referiri personale, ci **categoriale!**) – cf. **Despre o neliniște a „dreptului de autor”...** În așa fel încât Starea Angelic-Cunoscătoare, Poezia, intră sub zodia exasperării (iar Poetul nu mai poate rămâne, în această dezbinare a eonilor - „**Poetul de Serviciu al Națiunii Valahe**” - cf. **Poetul nu e mânărcă de vid, printre constelații...** - ...adică Paznicul Copacului Cosmic cu Rădăcinile Răsturnate, Paznicul Rădăcinilor Celeste ale Lumii/FIINȚĂRII!), din pricina blocajului ei cosmic (o stare de „băltire” a sinelui, în curs de dezagregare - devenit anti-specular, care nu se mai oglindește, în propria-i Creație!), la nivelul comunicării purificatoare (ca dinamică isihast-revelatorie a Sinelui, dar și a Sinei noiciene): „**Ce rost are / să mai scrii Poezie / dacă oceanele nu citeșc? / Ce rost are / să mai scrii Poezie / dacă îngerii nu citeșc? (...)** / **Și ce rost are / să mai scrii Poezie / dacă Ea, Însăși, / nu se mai citește?**” (cf. **Ce rost are... dacă stelele nu citeșc...**). E nevoie, „**avidă**” (în sensul profund gnoseologic!), în cosmos și, deci, în Logos - de o „**revoluție**” a Duhului, contra lăcomiei „**legea cohortei de omizi / pe frunze de dud**”: „**Ba, are rost o nouă revoluție (...)** / **are rost o nouă cibernetică / a Verbului / (...)** **dacă totul înaintează / după legea cohortei de omizi / pe frunze de dud**” (cf. **Ba, are rost...**).

Arheopterixul, conform tratatelor, este „**pasăre fosilă, cu caractere intermediare, între reptile și păsări, descoperită în jurasicul din Germania**” - dar pentru „**atlanteanul**” Ion Pachia-Tatomirescu, cel cu Verbul care „**calcă țanțoș / până ajunge la marginea ninsă**” (adică, până la Lumina Albă, Atotintegratoare cromatico-existențial, a Paradisului Atemporal, deci, Anti-Dinamico-Exterior, intrând în starea isihast-interiorizată: „**de unde înaintează prudent, / pe partea de argint-viu, / carosabilă, logosabilă / și verbos-abilă / a hârtiei**” (cf. **Verbul calcă țanțoș...**) - transgresând, apoi, și colocviul-dispută „**logos-abilă**”, și viziunea, în Tăcerea Ritmică a Poemului/Logos Unic!), „**arheopterixul**” a devenit, din păcate, **OMUL** - dar ca simbol al Căderii în Istorie, al Haosului! - iar nu vitruvian simbol al Cosmosului/Orânduiei: „**Când cărțile bisericilor / sunt pline de sânge, Doamne, / (...)** **cineva ne scrie istoria, / sunt sigur, / în Cartea-Haos**” – cf. **Un psalm în fața Cărții-Haos**. Omul este/a devenit ipostaza degradată, până la reptilă, a fostei Păsări Angelice! Nu este exclusiv vina Omului că nu mai este „**capodoperă divină**”, ci și a unei mistice catastrofe, probabil „mușamalizată” acolo, în

Cerurile „**Sinei**”: „**Pentru toate cele scrise de noi / în Cartea-Haos, / pentru toate cele zise / împotriva Haosului din sinea mirabilă, / nu trebuie să vii, Doamne, spre mine, / cu levierul-steag / în mâna-ți dreaptă**” (cf. idem). Cu alte cuvinte, „**ridicarea-retrezirea**” (sugerată de... „**levier**”!) Duhului uman trebuie să se facă nu „cu anasâna” divină, nu prin intervenție divină autoritar-cezarică - ci prin conștientizarea Autenticului Sine, chiar de către Om!

De data aceasta, se trimite (rezonabil!) la referenți umano-terestro-anti-poetici (aleși, însă, TOT categorial!): „**Nașule, de ce Muma-Aerului / te-ai apucat tocmai astăzi / să-mi strici sărbătoarea pe stil vechi (n.me: zalmoxianohristic!) / clonând pasărea Arheopterix, / reptilozburătoarea aceea, / frumoasă ca Nina Cassian / ce zbură proletcultist / din Casa Scânteii în Pădurea Băneasa**” (cf. Clonă). Pentru că numele Celui Rău trebuie pronunțat, **CU ORICE RISC**, în orice ritual de exorcizare-descântare - pentru Restaurarea Cântecului Orfico-Soteriologic!

...Mai este posibilă întoarcerea la „**sănătatea Lumii**”, negarea Genunii (Vidul Extrapolat-Proliferat-Vinovat), întru Grădina Hesperidelor, Grădina cu Mere-Aștri-de-Aur? Da, prin Revelația Logos-ului Divin, prin restaurarea Logos-ului Demiurgico-Divin/Poezia **CA FORȚĂ DE RE-ARMONIZARE/ÎNSĂNĂTOȘIRE DE DUH A LUMII** (voiculescian, de jos în sus, de la „**moruni**”, către „**nori de egrete**”: „**pot să intru în somnul real, / nu-n somnul din imn, / căci poemul meu pornește / pe văile Genunii și le-albește / în toate punctele cardinale ale ființei, / mai mult, ori mai puțin pudrată, / sau fardată cosmic, / în armoniile gamei celeste-a izvoarelor, / în sinesteziile / deltelor fundamentale / cu vătăuci de moruni, / cu nori de egrete, / ori cu tezaure de flăcări, / pentru merele de aur...**” (cf. **În somnul real, nu-n somnul din imn...**).

Restaurarea Lumii Armonice, a Cosmosului-Logos, se face sub semnul „**ELEGIAC**”, autosacri-ficial-hristic, alchimic, al **LEBEDEI** („**Lebăda [hermafrodită] simbolizează forța Poetului și a Poeziei**” – cf. Victor Magnien – **Misterele de la Eleusis; „cerească atotputernicie, element al dragostei și al uniunii**” – cf. Novalis, dar și la Goethe: „**Undă însăși peste unde, / Lunecă spre locul sfânt**”; emblemă alchimică a Mercurului Auto-Sacrificial: centru mistic și unire a contrariilor - **apă-foc** -, unde se regăsește valoarea sa arhetipală de androgin: „**ea cântă dumnezeiește pentru sine și pentru lume – Divina sibi canit et orbi – pentru că Mercurul, hărăzit morții și descompunerii, își transmite sufletul către trupul lăuntric, ieșit dintr-un metal imperfect, inert și descompus**” – cf. Basil Valentin, **Les clefs de la Philosophie**, Ed. Minuit, Paris, 1956, p. 152). Iată de ce cartea „de hârtie” a lui Ion Pachia Tatomirescu **are șapte cărți alchimice** într-însa - **ELEMENTELE** fiind cinci

(continuare în pag. 14)

Constantin OANĂ

Din foșnet de frunze
se făcea înserarea –
cămașă de in pe trupul îngerului
care tocmai venea
după lunga-i despărțire.
Venea în haine de vânt
de după dealuri
cu luna plină
în mâinile-i desăvârșite.
Vederea lui
îmi ara privirea.
Ochii
îi erau păsări
pe proaspăta arătură.
De ce Doamne
ai întârziat atât de mult
de ce mi-ai pus dealuri
în depărtare?
Iubitule
iată ți-am adus luna plină
care nu va mai apune niciodată
pentru că voi muta
dealurile
din depărtare.
Liniștea ne decupa încet
inimile.
Și a fost așa până când îngândurându-se
se ridică peste mine
precum luna peste acoperișuri
cu degetele aduse a binecuvântare
ca apoi să se piardă încet dar sigur
după dealurile din depărtare.
Așa era plecarea lui infinită ca înserarea
ca păsările care treceau spre miazăzi
cu pliscurile vâjâind de cântări.

Marea
a fost smulsă din numele ei
cu un toiag
de cuvinte
și făcută țărnișă
sufletului
salvându-i-se
în felul acesta
depărtarea.

Ce vânt spulberă cuvintele acestui poem
de nu se mai termină?
Înserarea este primul
dintre versuri lui
al doilea vers este legănarea
unei ramuri
de pe care tocmai a zburat
o pasăre.
Un alt vers
pământul uscat al viorilor
din Preludiul la opera
Tristan și Isolda de Richard Wagner.
Am început poemul acesta
o dată cu țărnișă ce-și așteaptă
corabia care nu mai sosește
și vreau să-l termin când luna va asfinți
după propriile-i dealuri.

Eu m-am împăcat cu gândul
că odată vei pleca.
Dar așteaptă
să termin poemul.
Atât de mult te iubesc
că mereu ocolesc să te întreb
dacă și tu mă iubești.
Pentru țărnișă
care ești
eu am fost corabia
pe care tu
o așteptai
dar pentru țărnișă
care sunt
poate că nici nu există corabie.
Este exact
ceea ce-ți spuneam
că numai eu sunt făcut
pentru tine.
Vocea ta mică și singuratică
niciodată nu mi s-a părut
așa de îndepărtată ca acum.
Atât de silențioasă ești
încât am sentimentul că
nici nu mă auzi.
În preajma iubirii
întotdeauna se vorbește
în șoaptă
ca lângă o candelă aprinsă.

În somn e lungă grădina
și-n iarba ei adunată-n chenare
se opresc mâinile noastre
până când cerul
va fi iar bătut de salcâmi
și păsări fierbinți
vor întrece cu un imn
dealul din depărtare.

Va veni moartea în secret
 încât nu voi fi în stare
 s-o deosebesc de-o frază din muzică
 ori de un aforsim.

Mahler

În partea a patra a primei lui simfonii
 începe cu un asasinat.
 Iată coborârea în iad pe corzile grave
 fluviale
 iată tristețea
 argumentată cu o violă
 iată cum eu mărginesc
 prăpastia a două lemne
 cântătoare
 potrivnice
 ce-ți decupează mersul
 și-l atârnă de ceva nevăzut
 iată harpa –
 degete culegătoare de gânduri
 cea care mă iartă de singurătate
 cea care mă aduce la locul înserării
 de oriunde aș fi
 redându-mi foșnetul apropierei tale
 iată suflarea apocaliptică
 ce vine din nordul orchestrei
 neiertătoare
 ea vine la urmă fără să întârzie
 ușurându-mi umerii
 de povara lumii.
 Și simfonia se sfârșește cu tine
 în brațele mele –
 dreptate făcută iubirii.

După ce am făcut așteptarea –
 cu dealuri și cu păduri
 am făcut-o
 după modelul depărtării –
 am făcut și nevoia de mine
 cu care am putut apoi să te caut.
 Și nu te-aș fi căutat atâta
 dacă nu ți-aș fi văzut chipul
 scăldat în lumina de-o clipă a surâsului
 când tocmai treceai
 din realitate în vis
 dacă n-aș fi văzut
 cum pământul de aici
 naște sub pașii tăi
 sau cum poarta grădinii tale
 a rămas rezemată de venirea mea.

Ce mi-ai dăruit tu
 sunt brațele mele
 care nu mai conțin
 să te modeleze
 după asemănarea iubirii.
 Ce mi-ai dăruit tu
 este dorul
 care nu-mi îngăduie
 nicicând
 să mă pierd de tine.

Ce mi-ai dăruit tu
 este chiar ființa mea
 pe care ai salvat-o
 definitiv
 de la realitate.

Frumose sunt picioarele tale
 pe nisipul serii
 mâinile tale
 când se ridică o dată cu luna
 peste acoperișuri
 mijlocul tău
 când freamătă
 în bătaia mâinilor mele
 frumoasă este gura ta
 cum se desparte încet
 de glasul care-o-nchipuie
 și ochii –
 păsări venite de departe –
 sunt frumoși cu genele lor
 care mă mântuie
 în această vale a serii
 de noianul de depărtare

Picioarele lui semănau mai degrabă
 cu
 lăsarea serii
 iar mâinile
 cu răsăritul lunii.
 Așa arăta îngerul
 când a plecat de la mine.
 Cu trei dealuri
 m-a despărțit
 trei dealuri a pus atunci
 în urma lui
 unul în calea lunii
 unul în calea
 soarelui
 și altul
 în calea păsărilor călătoare
 ce se luară hotărât după el

Iată ce mi-a lăsat îngerul
 la plecare
 marea
 până la care nu e atât de departe
 cât e până la numele ei
 corabia
 trecând prin inima corăbierului
 ce nu de la țarm a plecat
 ci dintr-un vis
 zborul de zăpadă
 al pescărușului
 și vântul
 căzut bucăți peste valuri.

Elena Lupașcu – Expoziție de pictură

(selecție de Gh. A. Stroia)

...

2010/12/03 19:33

...

...

Concurs de zmei

Dans interzis

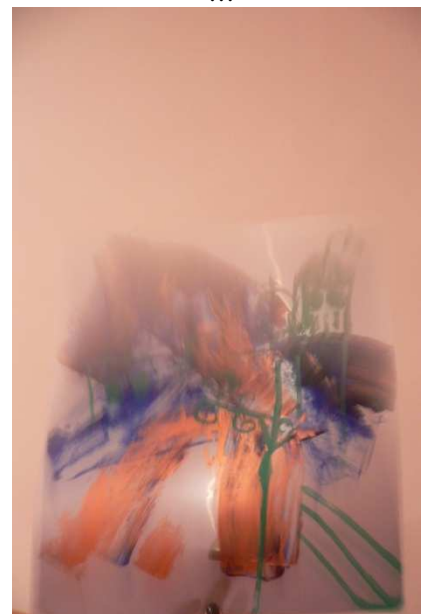
...

...

...

...

Mihail GĂLĂȚANU

NOI AVENTURI ALE ÎNCREĂRII MELE

Dacă nu mă naștea,
Mama mea nu mai suferea.

Da' așa a suferit, a trebuit să sufere, sărăcuța, toată
viața de avort continuu.
Și după ce a născut, tot avea sindromul nașterii mele.
Sindromul nașterii mele în fiecare clipă.
Și toată viața ei, toate zilele ei, câte au fost date
de la Dumnezeu,
ea a suferit de un gol în burtă.

De un gol proeminent, adânc, un gol cu mâinile și
picioarele strânse la piept, acolo unde eram eu. Un gol
cu ochii lipiți,
Solzuiți.
Ca niște solzi de argint,
în spatele cărora mici insecte ale vederii,
cu chitină cornoasă,
se pregăteau să se zbată toată viața.

Un gol pleșuv,
Deasupra căruia va crește părul,
Iar părul a început, la mine, să crească încă din burta
mamii
- și burta mamii se umpluse de părul meu auriu,
căzând în volute.

Părul meu ieșise din mama la un moment dat
și se întindea în lume,
să o cucerească.

Era un fel de nou Alicsandru Macedon.

Părul meu se revărsa
și inunda lumea
și toată lumea se trezea că mângâie, aproape
involuntar,
părul meu.
Ca pe o amuletă.
Ca pe un port-bonheur.

Părul meu intrase pe lume înaintea nașterii mele
și zgâlțâia lumile.
și tremura stelele.

Părul meu iubea fetele în somn
și le învelea
și le legăna,
gungurindu-le,
luri-lu,
lori-la.

Lorelei, inima.
Lorelei, inima mea.
Lolita-Lorelei, într-un singur personaj, sărută-mă
Cu numele tău
Peste părul meu.

Părul meu reinventase lumea:
și era mai frumoasă
și era mai curată
și mai castă
și lumea mea cânta
Încontinuu cânta
imn de slavă
cătredumnezeu din slava Sa.

LUMEA SE DESIGILA (Retroproiecție)

Din vreme în vreme, prietenii mei, când li se
făcea amarnic de dor de mine,
puneau câte un film. Pe DVD. Aveam o
enciclopedie întreagă,
Cu astre minunate și, deopotrivă, fioroase,
Cu soarele de la miezul nopții și luna neagră.

Aveam un retroproiector
și, pe role, toată lumea se bobina
și, deopotrivă, istoria lumii,
viața mea.

Căci în viața mea era doar istoria lumii
și nimic altceva.

Eu nu eram un prunc,
Ci o lume întreagă.
Mă nașteam în fiecare minut, din toate pozițiile,
răpăind ca o mitralieră,
Din toate pântecelile,
Din toate acele locuri de plăcere pline acum de
sânge
și acum icnind de durere.
Eu însumi plin de sânge
și de bale,
de limfă,
de foale.

Mă nașteam din mai multe mame, din toate
mamele deodată,
Răcnind
și lumina îmi defecioarea retina
și primul strigăt din pieptul meu se auzea.
Și lumea se desigila.
Lumea, iarăși, se desigila.

(din volumul *Burta înstelată*)

Gheorghe ȘEITAN

Pândar la vie

1

Chiar din marginea satului începea o potecă ce ducea la movilă. Șerpuia prin câmpie, în tăcere, ca spre o taină păstrată de o veșnicie, ascunsă în gorganul ce apărea, de departe, ca o corabie navigând pe un ocean de pustietăți. În partea de sud a movilei, pe un pământ înșorit, câmpia le cedase sătenilor locul pentru vii, numit, n-am înțeles niciodată de ce, La Popoare. Dar oare, viața unui om, nu se aseamănă el cu butucul care, după tăiere, lăstărește, înflorește, dă roadă de ciorchini și apoi după chinurile zdrobirii, fierberii mustului și limpezirii, devine vin curat? Începând cu luna august, când, prin mila lui Dumnezeu se pârguiau strugurii, aici mirosea a tămâioasă, a coarnă și a floare de mohor. Tot acum apăreau prin vii colibele din paie și stuf și momâile din haine vechi, semn că începea pânda față de hoți și de grauri. Dincolo de movilă, un drum ducea spre răsărit, către izlaz și lacul Tătarului iar o altă potecă șerpuia spre apus până la pădurea lui moș Stan Tabarac.

2

La nici unul dintre loturile din câmp nu ținea bătul așa de mult ca la cel plantat cu vie, de La Popoare. Îi purta de grijă pentru că era singurul lot moștenit de la tătâne-su și, se chema, ca la vremea sorocită să o lase, la rândul tatălui meu. Să o prășească, să o taie, să o lege, apoi ne chema pe toți la cules, după datină, cu bucurie sărbătorească. Mai ales când știa că via va înflori, pleca de acasă să se piardă printre popoarele butucilor, deasupra cărora stăruia un parfum străvechi ca un duh al strămoșilor, de care trebuia să se pătrundă.

Puține sunt clipele trăite, când putem spune că am fost cu adevărat fericiți. Acum, când tâmplele mi-s albe, când îmi revăd ca într-un film întreaga viață, îmi dau seama că raiul copilăriei mele au fost zilele când, împreună cu bătul, păzeam via la movilă. Acolo ajungeam după ce întreaga vară umblam hai-hui pe câmpuri, cu vaca de funie în căutarea ierbii. Pe pârlouage, pe miriște, pe margini de porumbiște. Dar odată ce bătul își dura colibă la vie, priponeam vaca aici, apoi îmi căutam tovarăși de joacă prin viile învecinate. Costreiu, iarba găștei, moțanul, căprița,

chirul, mohorul și alte ierburi erau îndestul prin vie ca s-o sature pe Alunea. Iar printre ele o plântuță târătoare, lungă de se pierdea printre butuci, având o floare albastră, de forma unei pâlnii, precum cea a telefonului vechi de la primărie. Chiar așa o și numeam în joacă, „telefonul”, în momentele când corola albastră era dusă la ureche, pentru a rosti magicul cuvânt, ce deschidea orice convorbire la distanță, reverberând dincolo de geamurile primăriei, până în uliță: alo! Vorbeam între noi, cei mici, dintr-o vie în alta, vorbeam cu cei rămași în sat, dar puteam vorbi și cu Dumnezeu, rugându-l câte în lună și stele. În ce mă privește știu că îmi era suficient să se fi îndeplinit o singură dorință : tata, pe care nu-l văzusem niciodată să se întoarcă acasă. În rest, nici o grijă, nici un chin, pentru mine și bătul. Un sac de mălai, pe care-l luam din sat pentru mămligă era de ajuns pentru toată vara și toamna, până la cules. Mâncam mămligă cu orice. Cu roșii, cu agude, cu struguri. Pe la mijlocul lui august începeau a trece căruțe cu pepeni, pe lângă movilă, spre gară, iar bătul reușea, uneori, să schimbe struguri pe pepeni. De bătul beam apă de la fântâna lui moș Stan Tabarac, unde plecam, de fiecare dată, cu ulciorul, însoțit de Alunea. Praful drumului se încinge vara, însă tălpile erau așa de bătătorite încât nici colții babei nu-i mai simțeam, darmită dogoarea colbului. După ce traversam deșertul dintre vie și pădure, intram acolo ca într-o oază și zăboveam îndelung la bordeiul primitiv al lui moș Stan.

3

Dintre cei plecați pe front, o parte se întorseseră, pentru alții venise câte o hârtie cernită, îndoliind părinți, frați, surori și neveste. Doar despre tata nu sosise nici o veste, în afara unor zvonuri, aduse de cei sosiți de pe front, cum că ar fi căzut prizonier la ruși. Trecuseră de acum zece ani de așteptare și familia își pierduse orice nădejde că cel așteptat mai este încă în viață. Cum lucrarea pământului cerea brațul unui bărbat, se hotărâse recăsătorirea mamei cu un gospodar vrednic ce ar fi trebuit să-mi devină tată. Așa cerea legea pământului ca o vădană cu un copil și pământ în câmp să nu rămână singură și chiar bătul, cu inima strânsă, încuviință măritișul nurorii sale.

În duminică când se hotărâse nunta, bătul n-a mai putut răbda, și-a luat sapa și târnăcopul și a plecat la vie. A început să scoată butucii de vie din rădăcină și să-i arunce. Cu târnăcopul și sapa îi săpa, cu foarfeca îi tăia, cu tot cu struguri, căci era spre sfârșitul verii – început de toamnă.

*Struguri negri, viță verde
Ține-i Doamne, nu mi-i pierde !*

Prin vie zburau butucii smulși din rădăcină, cerul se întunecase a ploaie cu vijelie, câteva fulgere brăzdau cerul, când la movilă s-a oprit un călăreț, obosit și plin de praf, nebărbierit, ca un drumeț venind de departe.

(continuare în pag. 12)

- Ce faci moșule, întrebă drumețul după ce dădu ziua buna, de ce strici via?

- Via asta n-are cui să rămână! îi răspunse cu năduf bătut, întrerupându-se din lucru, azi se mărită nora!

Dar nu le-au trebuit mult să se recunoască, tatăl și fiul, să se îmbrățișeze și să lăcrimeze.

Străinul, prăfuit, obosit și plin de gânduri care poposise La Popoare, înainte de a ajunge în sat, era tatăl meu, ajuns acasă, după zece ani de prizonierat. Apoi au plecat amândoi în sat, la nuntă, unde, mai întâi, tata, ca un călător străin, a cerut un pahar de vin să închine cu mireasa. Când s-au recunoscut, mama de bucurie a leșinat, apoi revenindu-și, nunta a continuat cu tata pe post de mire.

Uite-așa am ajuns să cred că rugămințile mele către Dumnezeu, făcute prin telefonul - floare albastră din vie, au fost ascultate și îndeplinite. Iar via noastră de la movilă scăpase, printr-o minune dumnezeiască, de furia moșului cap de familie, hotărât s-o smulgă din rădăcină.

4

Dar ceea ce nu reușise să facă bătul, adică să desființeze via din câmp, aveau să reușească comuniștii, la foarte puțin timp după aceea, cu toate viile de La Popoare. O lege străină de neam, adusă de bolșevici, guverna peste sat, prin trei tovarăși, Secăreanu, Nicu Badea, zis Fudulea și Pepenoaică, zis Prostănacul, câteștrei uniți prin sărăcie.

Cel mai aprig era Secăreanu, fostul cizmar al satului, un omuleț mic de statură, ajuns acum în funcția de secretar de partid și care nu mai voia să audă de calapod și de cuie de cizmărie cu toate că țaranii încă îi călcau bătătura cu încălțăminte ruptă sub braț.

- Tovarăși, partidul ne pune acum în față alte sarcini, mult mai importante decât pingelele voastre... îi refuza el.

Al doilea tovarăș al lui Badea, zis Fudulea, era secretarul U.T.M.-ului, un tânăr proaspăt căsătorit ce-și luase angajamentul, în fața organizației de bază, deși nimeni nu-i ceruse acest lucru, să numească viitorul său copil, Lenin, precum al marelui conducător al popoarelor. Un motiv de mândrie tovarășească, o fudulie. Se întâmplă, însă, că soția îi născu o fată și atunci, pentru a-și respecta cuvântul dat, o numi Leana.

Pepenoaică, ca unul dintre cei mai săraci săteni, fusese pus președintele colhozului "Elena Pavel". Cei trei au hotărât destinele viilor într-o ședință, condusă de activistul de partid raional, descoperind că țaranii nu se înscriuseră în colhoz și cu loturile aflate La Popoare, fapt ce făcea imposibilă încheierea colectivizării pe raza comunei, sarcină cerută de partidul comuniștilor.

Cât pe ce să fie declarați dușmani ai poporului toți țaranii ce nu-și trecuseră și viile în colhoz. Fapt pentru care se hotărâse desființarea viilor, mărindu-se astfel, suprafața arabilă a colhozului.

Celor trei le venea foarte ușor. Ce, aveau ei vreun butuc de vie la movilă, locul din câmp al

podgoriei sătești? Nu aveau! Nu aveau cei săraci să nu aibă nimeni! Egalitate tovarăși! Asta cerea noua orânduire socialistă și comunistă! Dar cum vor trăi țaranii fără vie? Bun, să zicem că te lipsești de un strugure, chiar și de un pahar de vin. Dar ce te faci dacă ai de făcut o nuntă, o pomană ori un botez? Păi și pe astea vroiau tovarășii să le desființeze, ca rămășițe ale vechii orânduiri.

Observând împotrivirea, tovarășul Secăreanu veni cu o propunere salvatoare:

- Să facem o vie a colhozului, în care să primească fiecare vin și struguri, după munca depusă și necesitățile!

El se și vedea călare pe butoiul colhozului, împărțind cu cana fiecăruia, după zilele muncă, înscrise într-un registru aflat la îndemâna lui.

Vor sta la mâna cizmarului, dacă vor avea ori nu vin pe masă?

5

Țaranii știau că nu se pot împotrivi desființării viilor de la movilă, dacă asta hotărâseră comuniștii satului nu se mai putea face nimic.

Era suficientă cea mai mică opunere pentru a fi etichetat ca dușman al noii orânduiri și trimis în pușcărie. Însă noua situație îi făcu să se uite mai atent în jur și mai ales prin propriile curți, descoperind că, fără caii și căruțele luate de colhoz, fără animalele și păsările de altădată, curțile erau mult mai mari și mai goale decât crezuseră până atunci. Îmi amintesc că în ultimii săi ani, bătul, lua deseori sapa și tăia troscotul crescut pe bătătura. De ce tăia el iarba aceea verde, crescută atât de frumos? Pentru că iarba pe bătătura înseamnă lipsa animalelor, într-un cuvânt sărăcie și nevolnicie iar el nu vroia să accepte că a intrat în rândul săracilor și nevolnicilor. Descoperind cât de goale erau gospodăriile, țaranii și-au mutat viile în curți. Încet, încet, în câțiva ani, viile de la movilă desființate s-au refăcut în sat, fiecare țaran având acum, pe lângă casă câteva rânduri de butuci. Poate că nu erau la fel ca și în câmp, viei îi trebuie mult aer, dar, oricum fiecare își avea butoiul lui, mai mare ori mai mic, unde gospodarul își trăgea vinul după ce stătea din fierbere și se limpezea. Toamna, când începea culesul, primăria își trimetea funcționarii să ia cotă, câte un coș de struguri de la fiecare casă.

Tractoarele colhozului au arat podgoria sătească La Popoare, ba au intrat și peste movilă, în goana după cât mai mult teren agricol. Secăreanu a reușit să încropească o vie a colhozului, cu soiuri nemaivăzute prin părțile locului, dar nerezistente la gerurile din timpul iernii și în plus cereau stropiri cu fel de fel de substanțe scumpe, astfel că, după doi trei ani de rod, via colhozului s-a uscat.

În schimb popoarele de vie de la movilă n-au murit ci doar s-au mutat în curțile țaranilor.

(continuare în pag. 18)

Iris NAUM

Bobul de mac

Mergeau sporovăind pe străzi. Ea cu poșeta petrecută peste haina scurtă din blană de capră, el cu câinele în lanț, un puiandru neliniștit, tot numai nări și urechi. Se priveau cu atenție de parcă ceea ce vorbeau se petrecea pe o scenă a lumii paralelă cu lumea lor. Un balon de aer blând îi ținea separați de mulțimea trecătorilor îngândurați, iritați, preocupați sau grăbiți. Nu știa dacă pelicula fină ce separa cele două lumi le aparține lor sau aerului destul de cald pentru un sfârșit de decembrie. Poate că și aerul acela era separat de dublul său, alcătuit dintr-o substanță mai fină, printr-o membrană invizibilă. Nu poți să-l percepi, deși știi că există. Uneori însă simțurile par că se expandează într-un fel de parapercepție, astfel încât poți să simți mirosurile, culorile și zgomotele din alte timpuri. Aerul capată o vibrație specială și brusc îți dai seama că ești fericit. Pur și simplu țâșnesc șuvoaie de bucurie doar pentru motivul că poți să trăiești simultan în mai multe lumi. De unde știi care sunt altele? Nu contează! E de ajuns să simți nuanțele. Și apoi, e fantastic să fii însoțit de cineva în acest balet al sufletului călător. Blândețea din balonul ce-i însoțea peste tot era ca un liant care-i făcea să respire, să pășească, să vorbească într-o cadență împărtășită spontan. Micile stângăcii gestuale aveau un paradoxal aer firesc și reverberau de la unul spre celălalt cu o tandrețe latentă.

Aleea pictorilor era goală. Era prea târziu pentru a mai lucra la ceva și cu atât mai puțin pentru a vinde. El însă avea deja suvenirul lui. Unul care va fi bucuria secretă a zilelor banale ce vor urma. Obiectualitatea acestuia îi va dovedi că plimbarea lor plutită s-a petrecut totuși pe pământ. Și apoi persista urma sărutului, mișcarea buzelor în timp ce vorbeau, îmbrățișarea pe care ea a conștientizat-o abia după ce s-a întors din misterul gurii lui în care s-a rostogolit ca într-un hău cosmic. Un incident lumesc a readus-o atunci în zgomotul străzii. Nu știa ce se întâmplase, ce o întrerupsese din zbor. I se păru că făcuse un salt cosmic înapoi, în mijlocul mulțimii, pentru a înțelege că ceea ce a înfășurat-o și mai strâns de trupul lui era lanțul de care era legat câinele ținut de el în mâna dreaptă. Mișcarea patrupedului de a-i înconjura nu avea însă nicio finalitate evidentă. Se oprise brusc și aștepta în tensiunea lanțului să se întâmple ceva. Ea remarcă situația ca pe un fel de semn complice al destinului. El însă, preocupat de a-i înlătura o posibilă stânjenală, se grăbi să mute lanțul în mâna cealaltă.

S-au depărtat apoi unul de celălalt. Era timpul să se despartă. Un ultim sărut, mai scurt și ușor mușcat, și primul lui "te iubesc", izvorât ca un șuier pe un peron de gară, i s-a lipit ca un balsam de eternitate în coșul pieptului.

Noaptea și ziua ce au urmat a plutit într-un caier de delicii sufletești. Își simțea sufletul cuprins cu o manta de iubire angelică. Totul era perfect și nimic nu o atingea. Totuși pe măsură ce treceau orele, zilele, un punct mic se mișca undeva, intermitent, și apoi o înțepa din ce în ce mai mult, tulburând reveria amniotică. Mica presiune care-i deranja perfecțiunea se ascuți într-un gând nemilos. Din imensul sufletul lipsea carnea lui. Deși îi știa toate senzațiile, toate trăirile, de parcă trăiau în același corp, lipsea tandrețea pielii, catifeaua respirației și, cel mai mult, tunelul privirii - culoarul acela deschis larg în ochii lui în care putea să-și dea seama că ea este altceva decât el, ceva care intră în el pentru a se goli apoi de sine.

Într-o zi își dădu seama că punctul acela quasi-incomod nu vrea să dispară, deși încerca să îl ignore din răspuțeri. Îi simțea concretețea bântuind într-un loc neștiut al sufletului. Alergă la oglindă și examinează pielea, atât cât îi permiteau unghiurile. Nu se zărea. Se pipăi pe spate și, în cele din urmă, abia în vârful degetului simți un punct ca un bob minuscul, mai mic decât cel de mac, între omoplați, foarte aproape de mijlocul spatelui. Ce ironie! Să simți absența cuiva într-un punct crescut în pilea ta. Ani întregi bobul de mac a stat acolo în spatele ei, fără să-l vadă niciodată. Uneori era tentată să creadă că nici nu există. A venit însă și clipa, când o masează oarbă l-a remarcat. Da, era acolo! Din el porneau și mușcau harpoanele sufletului în trupul ei. Poate erau harpoanele ei sau poate erau și ale lui, împletite, care-i trimiteau vești despre suferința lui. Atunci și-a dat seama că absența și prezența pe care le ascundea bobul acela nu se vor uni niciodată.

Într-o dimineață, în timp ce făcea dragoste cu soțul ei se petrecu un lucru incredibil. Mâna lui îi alunecă pe spate. Pentru o fracțiune de secundă, mai lungă decât veacul, respirația i-a fost înghețată de ideea că el ar putea descoperi micul bob, acel intrus prin care ea (oare numai ea?!) îi simțea prezența celuilalt. De atunci n-au mai fost niciodată un cuplu adevărat. Viața însă își urma rutina zilnică. Dimineața greoaie, mersul la slujbă, după-amiaza umplută cu mici hoinăreli în oraș, treburi domestice, întâlniri cu prieteni, evadări în lecturi mai mult sau mai puțin savante. Uneori, în deplasările prin alte locuri căuta semne și înțelesuri despre alt mers al lumii. I se relevau la timp ca un miracol discret, compensând, alinând pentru o vreme durerea acelei împunsături din stern.

De multe ori, înainte de culcare se întindea în pat, atât cât putea să-l cuprindă, în poziția omului vitruvian. Încerca să-și imagineze cercul al cărui centru era fixat de micul bob dintre omoplați.

(continuare în pag. 14)

Era, de fapt, puțin cam descentrat în patul mare. Își imagină o pată ca un strop uriaș de rouă al cărui contur perfect se tulbură și tremură gata să se prelingă pe marginea din dreapta a cearceafului. Nu se întâmplă însă nimic cu balonul acela. Imaterialitatea lui îl făcea mai puternic față de orice spaimă gravitațională. Și totuși, punctul acela era adesea neliniștitor și uneori prea dureros. Simțea prin el, câteodată, imediat după trezire, o respirație străină, alteori un fel de geamăt venit din vremuri imemorabile. Un suflet parcă era prins între două universuri, era subțiat sau comprimat, imposibil să se rupă în două și incapabil să treacă într-o parte sau în cealaltă a balonului. O șoaptă venită de nicăieri i se strecura în auzul minții în momentele de repaus: Mai ușor poate să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu. Ea însă nu s-a întristat.

(urmare din pag. 4)

- Care este diferența dintre poezia prezentului și cea a tineretii dumneavoastră literare? Există diferențe?

- Criticii literari ar zice că, da. Eu sunt convinsă că nu sunt diferențe pentru că nu există diferențe esențiale nici măcar între Homer, Shakespeare și Rilke, de exemplu. Poezia cu majuscule și în autenticitatea ei nu este circumstanțială. Sigur că există caracteristici ale diverselor epoci, ale diverselor temperamente, ale diverselor sexe, dar, în măsura în care este adevărată și mare, poezia este aceeași. Așa cum, în trecut, pictorii încercau să semene cu maeștrii lor nu să se deosebească de ei și, în felul acesta deveneau ei înșiși originali. Tot așa și poeții.

- Aveți ceva de reproșat lumii culturale românești de acum?

- Da, faptul că se lasă pradă unui fenomen care seamănă cu "fenomenul Pitești". Sunt învrăjbiți ca să nu poată să devină solidari și să nu reprezinte o forță. Tocmai pentru că, eu personal cred asta, n-am scris niciodată niciun cuvânt rău despre niciun coleg și n-am răspuns niciodată vreunei insulte care venea din lumea literară.

- Încerc să găsesc o întrebare de încheiere a interviului nostru, într-o notă optimistă, în condițiile în care afară plouă și cititorii, încă vă așteaptă autograful. Cum ați vrea să se termine acest interviu?

- Ați pus o întrebare pe care mi-a adresat-o și George Arion, cred că la primul interviu al vieții mele și eu i-am răspuns: "zâmbind".

(urmare din pag. 6)

(LEMNUL este Crucea Lui Hristos / "Suportul" In-Suportabil al ZBORULUI / ÎMBRĂȚIȘARE A COSMOSULUI, ÎNTR-O NOUĂ ERĂ FIINȚIALĂ!!!), iar **Ars poetica/Duhul POETIC** este chiar **Duhul Lui Hristos/UNITATEA** - adică, Cel care reunește **ELEMENTELE** dispartate – reconstruind, alchimic, **Lumea-Cosmos ARMONIC!**

...Ne oprim cu sugestiile de lectură - aici. Nu am citit, în ultimii ani, o mai convingătoare pledoarie pentru Logos-ul Alchimico-Poetic, adică pentru Restaurarea Paradisului, prin Poezie. Numai un Maestru, precum Ion Pachia-Tatomirescu (și nu mulți sunt ca el!), putea crea o astfel de Carte a Cărților. Dar și **MAGNUM OPUS**.

Alchimie provine din arabul *al-kimiya* sau *al-khimiya*, care e compus din articolul *al* și cuvântul grec *khymeia* (χυμεία) care înseamnă a topi, a lipi, a împreuna - iar **Magnum Opus/Opus Alchemicum** conține ȘAPTE proceduri (se justifică, astfel, matematic, structura cărții lui Ion Pachia-Tatomirescu!), necesare obținerii "**Mântuirii Duhului Umano-Divin**", a "**Pietrei Filosofale**" (sunt patru operațiuni și trei faze: patru operațiuni - putrefacție, calcinare, distilare, sublimare - și trei faze: solve, coagula, unitas...).

Sau, cum spunea un Poet-Alchimist al Franței secolului al XIX-lea, despre această "**elegiacă**" **DURERE a FIRII** - întru restaurarea Lumii, prin lubire-Unire întru Duh ARMONIC: "**lubirea-ne isca-va o nouă armonie, / O nimfă, cu durerea-mi unită pe vecie...**"

...Numai prin Alchimia Poetică, Supreama Re-Armonizare a Duhului/Logos-ului Lumii, ne poate veni Salvarea/Mântuirea. Nu prin revoluții ale glodului uman - și cu atât mai puțin prin ceea ce ține de acumularea **glodului-Prakrti...Numai Tentatia / NOSTALGIA / ELEGIA Meree către PURUSHA / SPIRITUL / DUHUL - vindecă omenia din om!**

Și nu veți afla un „tribun” mai convingător, întru demonstrarea acestei teorii, decât Ion Pachia-Tatomirescu - cel despre care însuși Romulus Vulcănescu afirma: „**Combate teoria abisală a „spațiului ondulatoriu” deal-vale a lui Lucian Blaga, înlocuind-o cu teoria semantismului sincretic a spațiului spiritual zigzagat, creastă de munte – abis – creastă de munte**”.

Da, mereu, din Genune, "**Nostalgia Paradisului!**" - **Nostalgia/ELEGIA** despre / către "**CREASTA MUNTELUI AXIAL AL LUMII**" - **MERU / Vârful Duhului**" - **SINEA DIVINĂ**, ca **LOGOS DIVIN** – pentru a ne elibera de ambiguitatea "arheopterixă", de "**Era Arheopterix**": **din "eu", în "noi" – și din "noi", în EL!**

Ioan GHEORGHIUȚĂ

Artis

Mi-am nevedit
visele
în romb de clipe ancestrale,
în cerc de sentimente nude,
în pătrat de locuri natale,
îndepărtate,
totuși
dacă descopăr pământul
cu care mi-am uns rănilor copilăriei
voi nevedi
la nesfârșit
cu rădăcinile încolțite
în neuitare,
prin ițe,
prin spata
lacrimii de brad...

Zori de zi

Îmi treceau zorile
prin venele arborescente
condensând nemurire
în armoniile
aproape absente
ale memoriei ,
unde,oare,mi-am lăsat
înadins
dragostea pentru cei ce vor veni ?
zorile îmi treceau
printre tulpinile cunoașterii
ca și cum mă scăldam
într-un strop din mirul
mării iubiri,
unde,oare,mi-am lăsat
înadins
dragostea pentru cei ce vor veni ?

Iată-mă...

Iată-mă
sunt visător
în eternitatea prezentului,
și nu pentru că
sunt visător,
și nu pentru că
totul e continuu prezent
în lăuntru meu

(casă de amanet,casă de cămătar,
vânzător ambulant de iluzii...)
Iată-mă
bucuros că nimeni nu mă vede,
că toți sunt mulțumiți
de aerul bolnăvicios,supradimensionat,
că toți au câte o piatră în gură
și câte un simplu cuvânt de spus,
Iată-mă
sunt visător
în eternitatea prezentului...

Cântec

Calc pe nopți de catifele
învelite-n coji de dor,
în priviri prinse-n inele
lâng-un sunet incolor,

calc pe conuri de-apă lină
apoi mă înalț în tise
pe o cale de lumină
cu alei pavate-n vise,

calc pe dimineți hilare
rupte dintr-un cer de flori,
bate vântul a mirare
printre cetine de nori...

Exclamație

Atâtea surâsuri
au împietrit
pe epiderma înserării !
atâtea cuvinte
au zburat
înroșindu-și penele
în cerneala rece
a cunoașterii !
atâtea văzduhuri
ne-au încălzit
totuși
dragostea !

Ce-a mai rămas...

Ce-a mai rămas
pe muchie de sunet
ne va spune clopotarul
încet,în adormire,
într-o dungă de șoaptă
pe aceeași gură de vis,
ce-a mai rămas
brațele nu pot să cuprindă
nemurirea,
ochii nu pot să atingă
inexistența,
oasele nu pot să se miște
contradictoriu,
ce-a mai rămas
ne va spune...

(continuare în pag. 32)

Victor CILINCĂ

Atlantic pisat*(Povestire după o întâmplare adevărată)*

Partea I

Ciudată senzație trebuie să fie pentru cei care tocmai stau tolăniți pe nisipul plajei de colo, uitându-se spre marea care nu se mai sfârșește. După câteva luni de navigație pe Atlantic, ajunseseam să mi se pară firesc să stau în apa Atlanticului și să mă uit spre țărmul pus ca o stinghie la orizont, ca sa nu dea cerul peste ocean, și să li se amestece apele. Tolănit pe puntea-etalon a navei, sus, la cucurigu, pipăiam nisipul depus pe tabla navală, cam atât câtă sare trebuie unei mâncări...

Totul se leagănă foarte ușor, ca o respirație, sau poate eu mă legănam. Săptămâna trecută, la intrarea în port, când am pășit, pentru prima oară după cinci luni de navigație - numai cer și apă, numai apă și cer! -, pe dana masivă de beton a cheiului, mi s-a părut că pământul este cel care coboară și urcă ușor, pe valuri adânci, și nu nava de pe care tocmai coborâsem. Picioarele erau însă cele care se flexau ușor, ritmic, așa cum se învățaseră la ruliul sau tangajul navei, întâlnind acum neașteptata rezistență, îndărătnică, a uscatului. Atunci am amețit ușor, mi s-a făcut chiar puțină greață: era rău de uscat. Rău de mare n-am avut, slavă Domnului, niciodată...

* * *

Acum despicaam cu un fâșăit ușor apa de culoarea gazonului lovit cu piciorul, să-i dea sângele verde închis, de iarbă. Dâre verzui, decolorate, tivite cu alb, se răsuceau în urma provei ascuțite a vasului. Așa cum bărbatul "descheie" nerăbdător, cămașa femeii, fără să simtă când sar nasturii, așa cum cuțitul intră în carnea vie, vârful de oțel al vasului de mii de tone de metal și oameni despica apele oceanului. Ore întregi, parcă aceleași dâre lungi, măsurate de un meșter meticulos, să fie identice, mă făceau să cred că suntem poate în același loc, în mijlocul unui râu uriaș, cu un singur mal - țărmul roșcat al Africii, înfipti în nisipuri înșelătoare. Și că numai apa era aceea care se lăsa despicață de prova, ca de un picior de pod. Câțiva delfini însoțeau nava, așa cum fac de obicei câinii casei ieșind în calea stăpânului și întovărășindu-l, sărind de bucurie în salturi caraghioase, în drumul spre poarta apropiată. Doar rar, alge uriașe, rupte de valuri, se distingeau plutind între ape, stricănd simetria.

În urma navei, la pupa, siajul răscolit de elice fierbea verdele închis, spărgându-i smălțul în spume

albe, cu strălucirea pietrelor de mină. Miezul dezghioțat al apei se desfăcea cu intimitate de carne. Suprafețe verzui, vârtstate cu vine albicioase, făceau valul spart să semene cu piatra de râu despicață, arătând sub pojghița banală ape de diamant, de jad și de mica... Cormorani uriași își dădeau drumul în picaje periculoase, pentru a se așeza apoi pe val, cu ciocurile în apă.

Cerul era de un albastru înșelător: părea că fusese ținut în foc mult timp și, ca un fier încins, abia scos din cuptor, păcălind ochiul neobișnuit, nu te făcea să bănuiești dogoarea, abia strălucind la întâlnirea cu orizontul.

Era deja prânzul atunci când nava ancoră undeva, la câteva mile de port. Lanțul ancorei alunecă, zdrăngănind ca la sfârșitul lumii, prin nara vaporului. De fiecare dată mă temeam că nu va mai putea fi oprit din curgerea lui accelerată. Dar nostromul strânse saboții de oțel, opintindu-se, și lanțul scrâșni, încremenind. Briza se opri odată cu alunecarea colosului de metal, lung de mai bine de o sută de metri și înalt cât un bloc de șase etaje. Un adevărat cartier plutitor, cu cabine lângă cer și încăperi jos, sub nivelul apei. Puntea de tablă frigea. Oare mai trăia cineva pe nava asta pustie? Doar bucătarul ieși de vreo două ori din labirintul de metal al corăbiei, cărând saci cu sticle goale și resturile de la masa de dimineață. Le aruncă în plasa întinsă la pupa, unde se adunaseră tot felul de gunoaie, urât mirositoare. Muște, care în portul modern păreau interzise, leneveau și ele pe cutiile goale de conserve, pe sticlele de ulei, oțet sau vin. Nu, nu aveam voie să aruncăm gunoaiile navei aici, în apă. Trebuia să le adunăm, apoi să plătim unei nave-gunoier care le va căra în port. Tacit, conducerea flotei accepta orice risc, doar să nu prezentăm facturi pentru gunoi, apă sau alte... fleacuri. Puteam, nu-i așa, să aruncăm dracului tot gunoiul la întoarcere, în marea liberă, unde, ca și în pădurea verde, nimeni nu te vede... Câte un avion trecea din când în când în recunoaștere. De sus, pilotul verifica dacă noi, sau cei de pe nava "Brateș", la fel de pustie ca și a noastră, la câteva mile mai încolo, stăm cuminiți sub soarele care face apa să fiarbă pe puntea de tablă...

* * *

Aveam ceas dar nu am coborât la masă nici atunci când cerul se sparse la apus. Bolta se răci într-un albastru păstos, fâșii violete coborând în urma soarelui. Aici, pe umărul Africii, soarele apune brusc, stropind apusul cu pete roșii, calde, ca dintr-un lampion chinezesc. Oceanul, de culoarea petrolului, se încreți parcă de bătrânețe, în mii de crețuri. Se făcea frig. De la aproape patruzeci de grade, termometrul avea să scadă sub zece și o burniță rece mă goni deja de pe punte.

De când venisem la bord avusesem atât de puțin timp să contemplu Marele Spectacol, încât nu

(continuare în pag. 17)

mă înduram să plec. Dar acum eram în ancoră, nu aveam nici o treabă și ritmul drăcesc de până ieri fusese înlocuit de o imensă și stânenitoare liniște.

Am coborât, în mirosurile amestecate ale navei, spre cabină. Toate motoarele mari tăceau, vinciurile nu mai scârțâiau, liniștea îmi spârgea acum timpanele obișnuite cu zgomotul de moară care făcea zi și noapte să vibreze pereții subțiri. Am încercat robinetul: bineînțeles, apa, raționalizată, nu curgea. Cu fundul pe un ocean, înduram setea! Dar poate că somnul avea să mă scape de această suferință. Și poate că am să visez că beau...

Prin hubloul rotund se vedea numai întunericul. Un întuneric total. Fără nici o stea.

Dar n-am putut să dorm. Am ieșit la o țigară, pe puntea de pescuit, din lemn. Pe negrul de catifea al cerului, mi se părea că disting totuși stâlpii enormi de fier ai portalului care străjuia pupa. Eram câțiva, le vedeam din când în când roșul țigărilor aprinse. Tăcuți ca și mine, emonaționați parcă de tăcerea în care nu mai era nevoie să strigăm unii la alții, așa cum făceam zilnic atunci când voiam să ne șoptim ceva.

- Cam pute, spuse nostromul, aprinzându-și țigara. Gunoiiu! ăsta strică gustul țigării.

Omul se ridică să plece, lăsând consemn lui Vaska: în cartul căpitanului, la ora patru, pescarii trebuiau să-i facă vânt gunoiiului peste bord. După ce vedeta pazei de coastă avea să treacă în control și să constate că e liniște la bord și că nu trăsese santina, murdărind apa cu petrol, că nu aruncasem gunoaie peste bord sau nu pescuiam cumva în apele teritoriale...

* * *

Dimineața acoperise cu un abur de lapte imensitatea oceanului.

Țărmlul nu se mai vedea iar o negură atârna chiar deasupra navei. Numai "castelul" navei se lăsa tăiat în două de norul albicios. Jos, pe punte, toate lucrurile se vedeau acum cenușiu, dar limpede. Oamenii stăteau buluciți la pupa, acum curată, de parcă pe nava asta nu se strânsese niciodată gunoi - cu toții eram niște îngeri curați, niște mecanisme cu ardere totală! Încercam să văd peste spinările lor, cu capetele aplecate spre apa care se ghicea undeva jos. Arătau concentrați, de parcă un câmp de mine plutitoare tocmai ar fi fost purtate de curent înspre noi.

Bucăți lucioase de apă, luminate de un soare interior, nefiresc, de parcă fundul Pământului ar fi fost spart, lăsând să răzbată lumina dintr-un Dincolo unde e zi de mult, începură să apară printre petece din ceața care se ridica la câteva palme deasupra leagănelui oceanului.

Am putut vedea atunci primele gâturi de sticle care pluteau, pe trei sferturi înfundate în apă, ținându-și cu demnitate gâturile dezmoștenite de dopuri. Soarele răsări brusc, făcând ceața și mai transparentă. Arătându-ne ochiului, în toată splendoarea ei, o mare liniștită, fără pic de curent. Și, pe mile întregi, sute de gâturi de sticlă legându-se abia imperceptibil, ca minele plutitoare la care mă gândisem cu câteva clipe mai devreme. Vântul căzuse, marea fusese liniștită și

gunoaiele, în loc să fie duse cine știe unde de vreun curent sau aruncate pe coastă într-o zonă pustie, rămăseseră strânse în jurul navei. Cineva spuse atunci că se aude, stins, un motor. "Paza!" - urlă altul, și toată lumea prinse să se agite. Paza de coastă venind înainte de ora obișnuită în patrulare însemna de fapt ceva mult mai grav decât dacă în fața noastră ar fi plutit mine! Nava era asigurată, n-avea decât să se ducă dracului la fund, echipajul însă și comandantul aveau să-o pățească rău de tot dacă erau prinși poluând cu nerușinare apele unei țări care ne primise ca prieteni! Dar de unde să știe oamenii aceia la ce te împinge sărăcia?! Măcar dacă s-ar fi uitat la gunoaie, să vadă ce mâncăm de două săptămâni! Dar zgomotul se dovedi a fi o părere. Frica era însă firească: trebuia făcut **ceva**, și încă repede!

- Lăsăm o barcă la apă!, anunță nostromul, sumbru, cum făcuse doctorul nevoit să-l opereze, la șaptezeci de ani, pe bunicu'.

Barca fu lăsată la copastie și în ea coborâră mai mulți decât se oferă de obicei la astfel de corvezi. Mai mulți chiar decât poate ea duce. Barca de salvare fu lăsată în sfârșit în apă, chila ei plesni ușor luciul. Înarmați cu ciocane scurte, cu băte sau dălți cu mâner lung, pentru retezat cablurile, cu bețe, nostromul, marinarii, pescarii, chiar și bucătarul, aplecați peste copastia bărcii, încercau să nimerească sticlele, să le spargă, să le scufunde. La început, în joacă.

- Ce se întâmplă?!, se stropși comandantul, care coborâse personal pe puntea de pescuit, ștergându-se nervos la ochi. De jos, din barca depărtată deja la un cablu distanță de bordul navei, nostromul încercă să-i explice ceva comandantului. Acesta înțelesese însă. Excesul de zel al nostromului, cunoscut în flotă pentru mania curățeniei cu care exaspera echipajul, putea să-l coste acum pe comandant tresele, un arest, cu nava, în port străin, amenzi enorme (ieri îi refuzaseră, pentru câțiva dolari, dreptul de a intra în port după apă, îi spusese să facă economii!), poate chiar libertatea, odată întors în țară unde pentru așa o "pagubă adusă economiei naționale" risca plutonul de execuție... Cine știe? Comandantul, care supraviețuise multor furtuni și multor directori, dădu ordin să fie lansată și cealaltă barcă, din tribord. Și să nu fie cumva pornite motoarele de barcă, care ar fi putut fi auzite de departe... În cea mai mare liniște, la vâsle (nostromul și oamenii meritau să tragă la vâsle!), lopotându ușor, cele două bărci de salvare se depărtau încet și, neobișnuite cu seceratul, lăsau dăre de sticlă în urmă, pentru care se întorceau mereu înapoi. Semănând cu un general de armată cocoțat pe malul ridicat al tranșeei, comandantul ordonă să fie lansată la apă și ultima rezervă: "puiul" - bărcuța cea mică, fără motor, care nu fusese dată jos de acolo de

(continuare în pag. 18)

zece ani! El coborî personal la bordul cojii de nucă, așa cum un general nu-și părăsește trupa în încercuire, și porni la rândul său, cu câțiva voluntari, vânătoria de sticle. În pui se îngrămădiseră, vrând poate să se pună bine cu comandantul Serafim, și contabilul, Șeful frig, câțiva ofițeri, care nu aveau la ei nici măcar scule potrivite pentru pisat apa Atlanticului. Comandantul, cu pălăria texană de care era atât de mândru, cu geaca udă de stropii murdari care săreau de peste tot, încerca să-și facă pavăză din trupurile lunganilor care-l înconjurau. Și ca să nu stea ei degeaba, "demnitarii" din bărcuță începură să arunce îndemnuri scurte, cu voce joasă, pe care cei din bărci nu aveau cum să le înțeleagă:

- Acolo, acolo! Dă-i la cap ăleia pântecoase!

Așa! Nu, nu pe aia, pe aia!

- Ăă?, venea răspunsul de dincolo.

- Ziceam să-i dai una! Ești chior?! Vezi c-ai scăpat-o! Mănuță, puteai să dilești două!

- Ha? Cum?

- Nu, bidonu' ăla-i de plastic, nu se sparge! Ia-l la bord! Ia te uită, dobitocu', nu aude!

Emoția se dusese, distracția se dusese, marinarii continuau să lovească sticlele, parcă tot mai multe, care-și ridicau, țâfnoase, capetele, după ce lovitură le afundase, fără să le spargă, în apa de pe care ceața se ridica, trasă de un mecanism uriaș de absorbție.

Luciul ca de ulei al apei se înveselea acum într-un verde cald. Chiar atunci când valul de ceață rămas înspre țarm începu să se ridice, auziră, foarte clar, zgomotul motorului: deci, nu se înșelaseră! Nu putea fi decât vedeta pazei de coastă, venită să-și ridice prada...

- O fi o vedetă nouă, că motoru' ăsteia de la pază sună mai altfel, mai apucă să șoptească lemnarul, cu mâna strânsă dureros pe o cange, în timp ce, ca o stripteoză, din fumul diafan, apăru o barcă de salvare, tot ca a lor. Peste copastie, aplecați cu topoare, cângi, vâsle și ciomege, marinarii de pe nava "Brateș" scotoceau pâcla în căutare de sticle. Comandantului Serafim îi scăpă o înjurătură. Murdară, ca și oceanul Murdar, oceanul era încă acoperit, pe mile întregi, cu gâturi de sticlă. Mai puține decât dimineață. Din nefericire, acum nu mai știau exact care erau ale lor...

desen de Carmen Racoviță

Acolo le-a găsit revoluția care l-a dat jos pe Ceaușescu și de acolo au băut un pahar de vin țărani în primul lor Crăciun fără comuniști. Apoi, când ceapeul a murit și fiecare și-a primit lotul de pământ, bătrânii satului ori urmașii lor au hotărât reînființarea viilor din câmp. Bătu era acum mort demult, la fel și părinții, iar eu, plecat din sat, ca atâția alții, pe cărările vieții, astfel că locul de vie revenea de drept fratelui.

6

Să fi fost al treilea an de după căderea comuniștilor și desființarea ceapeului... Sosisem pentru câteva zile în satul copilăriei, adus de dorul celor care mi-au dat viață și m-au crescut, trecuți acum în lumea umbrelor, de nostalgia după raiul pierdut. Într-una dintre aceste zile am plecat, împreună cu fratele să vedem cum arată via tânără, aflată în cel de-al doilea an. Era o primăvară târzie, porumbul era numai bun de prășit și pe câmp se vedeau destui țărani dând cu sapa. Nevăzuta ciocârlie inunda câmpul cu ciripit, exact ca pe vremea copilăriei, făcându-mă să cred că există un mister al veșniciei ce doar trebuie ascultat și trăit fără a căuta să-l înțelegem.

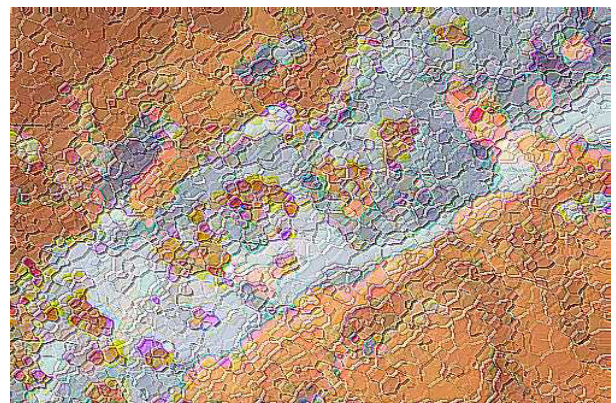
Dar această vrajă n-a durat mult. De-abia ajunseseam în capătul viei tinere, La Popoare, când fratele, constată cu necaz:

- Ne-au furat aracii!...

Fuseseră, după cum îmi povestea, în jur de o sută de șpalieri din beton, pe care cineva, necunoscut îi furase în timpul nopții. Dar în timp ce-și spunea necazul privirea îmi fu atrasă de o tulpiniță târătoare ce șerpuia printre butucii tineri, arătând vederii, din loc în loc floarea albastră ca o pâlnie - telefonul!

- Asta-i buruiana dracului, remarcă fratele, nici un erbicid de-al comuniștilor n-a reușit s-o distrugă!

Însă nu mai aveam urechi să-l ascult. În mintea mea reveneau clipele însorite ale copilăriei când păzeam via veche cu bătu. Am pus la ureche corola albastră și delicată așteptând să aud dincolo, la capătul celălalt al firului, precum altădată vocea divinității.

desen de Carmen Racoviță

Sanda BURȚĂ

„Maladia morții” sau cartea care te citește

(Însemnări ezitant-euforice pe o margine de carte)

[Marguerite Duras, *Maladia morții*,
Editura Univers, 2009, București]

Romanul Margueritei Duras - *Maladia morții* - e una dintre acele cărți pe care le citești cu senzația clară că, de fapt, tu ești cel citit. Te înlănțuie, te fascinează, te dezgustă, o savurezi. Ești tentat de aroganța de a supune textul, de a-l avea, și totuși știi că această carte te va schimba. E una dintre acele cărți care te fac să uiți că n-ai scris-o tu. Te citești pe tine, te vezi așa cum n-ai avut curajul să te privești niciodată. Și te întrebi... cum te-a găsit?

E una dintre acele cărți pe care fiecare dintre cei care-o citesc, o interpretează altfel. Cartea aceasta e un soi de capcană pentru cititor, în care momeala e dorința lui de a fi fericit prin iubire. Te gândești că, poate citind-o, vei învăța cum să găsești fericirea. Sau iubirea... nu mai contează ce nume dai frustrărilor tale.

Aceasta NU este povestea unui om singur, „nemaipomenit de singur”, care plătește o femeie cu care să-și petreacă nopțile, într-o disperată încercare de a descifra misterul dragostei, mecanismele ei. Aceasta este povestea fiecăruia dintre noi, bărbat sau femeie, care se încapățânează să creadă că acuitatea văzului e sporită la adăpostul pleoapelor închise. Că viața, cu toate experiențele ei capitale, poate fi trăită și altfel. Că visul poate căpăta aceeași consistență, și prin urmare, aceeași satisfacție, cu fapta. „*Rămâi o vreme în acest lăcaș. Plângi încă. Crezi că știi nici tu nu știi ce, nu ajungi la capătul acestei științe, crezi că numai tu ești făcut după chipul și asemănarea nefericirii din lume, după chipul și asemănarea unui destin privilegiat. Crezi că ești regele acestui eveniment, crezi că el EXISTĂ*” (p.42-43).

Nu pare a fi o carte scrisă de o femeie, ci o mărturisire tulburător de curajoasă a unui creator ce se simte constrâns de granițele (și de etichetele puse) dintre două sexe, mărturisire al cărei resort declanșator rezidă în dorința de a schimba legile naturii și în frustrarea de a nu putea s-o facă.

Fericirea costă!

Se plătește. Întotdeauna!

Acceptarea se învață!

Lumina nu există în absența întunericului, nici întunericul nu poate fi fără lumină!

Nu te aștepta să vezi atâta timp cât îți ochii deschiși!

Nu ține ochii închiși dacă nu ai învățat să aștepți!

Nu aștepta nimic, câtă vreme nu ai învățat să accepți! Să accepți că nu vei ști totul niciodată, nici despre alții și cu atât mai puțin despre tine.

„*Ai vrea să pleci din acest trup, ai vrea să te întorci spre trupul celorlalți, spre trupul tău, ai vrea să te întorci spre tine însuși și în același timp plângi pentru că trebuie să faci asta*” (p.17).

Maladia morții este, de fapt, teama omului de a nu mai fi, de a nu mai ști, de a nu mai visa, de a nu mai fi convins că poate iubi și pe altcineva în afară de sine. „*Ai vrea să vezi totul dintr-o femeie, în măsura în care se poate. Nu vezi că asta nu-ți este cu puțință*” (p.39).

Personajul Margueritei Duras încearcă să găsească iubirea, echivalând-o cu Viața, încearcă să găsească Femeia arhetipală. El crede că nu știe ce e singurătatea, așa cum nu știe ce e iubirea. N-a mușcat încă din fructul oprit căci ispita n-a fost destul de puternică. Dar le presimte existența, apropierea. Atunci când frica pune stăpânire pe el, încearcă să-i deslușească resorturile. Întunericul în care se mișcă mimând viața începe să se destrame odată cu Logosul: „*Apoi, într-o seară, vorbește*” (p.12). Am putea crede că e glasul femeii, întinsă, calină, între cearșafurile albe ca spuma mării agitate, zărite pe fereastra camerei. Dar ar putea fi glasul bărbatului, cel care se întreabă, își interoghează sinele. Femeia e doar reverberație, ar putea fi acea „jumătate” a lui. Frica încetează, astfel, să-i mai aparțină bărbatului. Sau femeii. Frica e a Omului. E ancestrala teamă de necunoscut. Absența iubirii echivalează cu absența vieții - cu moartea. Și atunci el, Omul, începe să lupte pentru viață. Încearcă să iubească. Știe că pentru asta e nevoie să renunțe la sine, la toate mecanismele de apărare a spațiului său vital. Să renunțe la granițe, să accepte că nu poate trasa linii clare între sinele său și al celuiilalt, că iubirea pentru aproapele tău trebuie să însemne mai mult decât săvârșirea de acte altruiste, sau dictate de legăturile de sânge, sau simple acte fiziologice.

Iubirea, ca și fericirea, trebuie trăite în tăcere. Doar așa le poți spori intensitatea. Camera în care bărbatul își consumă această experiență este de fapt, propriul sine. Și deodată, întreaga perspectivă se schimbă: iubirea există în stare latentă în fiecare dintre noi. Trebuie doar să acceptăm Moartea, pentru a primi Viața. Trebuie să acceptăm sfârșitul pentru a putea începe.

Cititorul trebuie să accepte că această carte nu e una ca oricare alta: ea se convertește într-o experiență catharsică dăruită nouă de Marguerite Duras. „*În seara plecării ei, într-un bar, spui această poveste. Mai întâi o povestești ca și cum ar fi posibil s-o faci și apoi renunți. Apoi o povestești râzând, ca și cum ar fi imposibil să se fi petrecut sau ca și cum ar fi posibil s-o fi inventat tu însuși*” (p.53-54).

Elena MLĂDINOIU**Nebuno, tu!**

Trupul ce se-ndoaie
ca
o navă clătinată
aproape m-duce
de
pielea-ți
strălucind în ape
farmec pur
de-atâta ritm
legeni capul
și
cad foi
păru-ți greu
de
aspri altoi
aer
de savană
răspândește.
Veșmântul tău multicolor
cu
inima ți-l potrivești
nebuno
tu
mă-nnebunești
și
te urăsc
cum
te ador.

Sanda PANAIT**Nedumerire**

Nu-nțeleg de ce toamna târăște mereu după ea
Câinele ploii, cu saliva lui scârboasă
Ce linge nesătulă: chipuri rătăcite pe-afară,
Sticlele geamurilor până nu se mai zărește lumina,
Străzile,
ah străzile...
măcar limba ei să le mai spele,
Linge copacii până mustesc
Se mișcă și gem ca o femeie grea sub ropotul ei.
Cui trebuiește câinele ăsta turbat al ploii
Hoitului poate,
Să-l pregătească ospete,
de burți animalice,
De legume perpelite-n jăratec
Să poată hiberna mai apoi liniștit...
Da, lui trebuiește-l poate.
Molima toarnă-n paharele sufletului
Și fiecare firicel de salivă-i un cuțit
Ce venele le despică ușor, și pe lung...
Ca o moarte japoneză.
Cui trebuiești câine turbat și totuși...
atât de credincios?

Veronica TURCHINĂ**Nu-ți ascunde mâinile**

Nu-ți ascunde mâinile sfoase,
Sub pestelca ta cu foc și jar,
Mâinile aceste bătucite
Nu-s deloc urâte cum îți par...

Nu-ți ascunde mâinile robace,
Înăsprite în livezi și vii...
Înfloresc butucii și copacii
Sub aceste degete mlădii.

Nu-ți ascunde mâinile de aur,
De privirea mea nu le ferii
Aspre sunt și frunzele de laur
Dar sub ele, slavă va-nflori.

Nu-ți ascunde mâinile trudite,
Dă-mi-le să le sărut flămând,
Mâinile aceste bătucite,
Cele mai frumoase pe pământ!

Oana PANAIT**Căderea...**

O muscă pe copacul înverzit de martie
se așează iar
pe mormane de iluzii troienite de nea...
cădere în prigoana primordială
a peregrinării
dragostei de om...

Musca (de)căzută din lumina-plenitudine
sublimă de martie - început de dezgheț
de fericire în absolute - și-a ars aripile...

Cădere bruscă din lumina Copacului,
înțelept de verde...

Noi doi: două muște primordiale
pe un morman de amintiri
- remember în uitarea lacrimii prime...

Grigore GRIGORE**Nefericirea de ultimă oră**

Nefericirea de ultimă oră
a românilor
este că la ei
orice secundă care nu se desfundă
se-afundă

Elena CLĂTINICI**A te iubi**

Dintre noi doi
va câștiga cel care va înmuguri primul.

Fără prea mult bagaj la drum,
suntem în trecere.

În brațele mele te adunai,
sub cămașa mea lărgită de cerșetoare
te primeam.

Tu, pui de vânt,
îmi frunzăreai sânii.

Eu, femeia biblică
învățam șerpilor să mă iubească
până la capăt
apărea iar soarele convalescent.

Apa simplă

Căutam un loc cald
unde să intru și am intrat pe o fereastră spartă,
acolo am găsit îngerul meu supraveghetor
nu-și amintea de mine,
m-a întrebat dacă vreau un ceai de tei
s-au mai bine un măr,
vreau un măr.

De ce toți mă întreabă dacă vreau un măr,
eu vreau să știu doar dacă
crucea pe care am comandat-o e gata...

Vreau să o probez,
așa din auzite
ea îmi va da puterea de a trăi
povestea mea frumoasă
nu asta de acum

Sfârșitul unei lumi

Spune-mi ce este acolo,
dacă există sfârșitul acestei beții,
ne prefacem că ne ținem de mână
și nu mai reușim
să ne vedem
să ne atingem.

De câte ori mă întorc acasă
în loc de familie și un pat imaculat
găsesc poveștile mele ciopârțite,
cineva le taie,
tu de ce surâzi așa...

Azi am găsit un bilet
la intrare
scria,
azi am trecut pe la tine,
nu erai,
revin mâine
ori în noaptea de revelion...

Poetul misiune

Domnule poet,
ce zici e bine
cum am arhivat ortografia,
aruncă o părere spune ce vezi.

Hai cu mine pe pod,
nu merg, mi-e frică de cuvinte.

Dar nu vom fi singuri,
vor fi toți poeții lumii.

Unde, în mintea mea.

Domnule poet, te crezi nebun.

Nu te mai înțeleg,
adică fiecare poate deveni ceea ce simte...

Nu am fost la acea întâlnire
cu tine pe pod
și de fiecare dată când te privesc
tu taci ca o pedeapsă

Definitiv

Eu am avut început,
când am căzut
tot eu neprivită m-am ridicat.

Verticalitatea-mi sonoră
drept scut,
când era întuneric
m-a apărât!

Eu am avut început,
rămasă în turmă
orbită de stele,
ce ai lăsat tu în urmă,
nu te-ai întrebat?

Mi-e dor să mă atingi
și cerul când moare,
tu încă mai ningi.

Te aștept aici între pagini,
apus de ocean,
să vii fără vină.

Îți dau tot ce mai am!

Autoiluzionism

am încercat să mă înțeleg prin ezoterism,
practicându-l în fața cercului gălbui
invocam binele și răul,
blestemul și binecuvântarea trupului
în care am intrat fără să cer,
răspunsurile mă ignorau.
am încercat să mă înțeleg prin iubire
și lacrima în care eram topită
nu se dividea în cioburi,
am încercat să mă cunosc prin tăcere
și drumul pe sufletul meu creștea cenzurat

Petre RĂU

Devorațiuni pe portativul sufletelor

Umblu pe pământ, prin lăcașurile vietăților sub înfățișarea maselor de întunerice înșelătoare. Umblu ca într-un vis urât în care sunt împreunate dungi șerpuitoare de lumini și hoarde mohorâte care se năpustesc din văzduh ca niște năluciri multiple ale lui Satan ce hăituesc ființele până la ultima lor suflare.

Este uluitor să vezi cum omenirea nu s-a împăcat nici până azi cu un lucru pe care l-a văzut petrecut în proximitate de o mulțime de ori. De altfel, nimeni nu este dispus să accepte ideea că, de la o anumită vârstă în sus, nu are sens să mai mizezi pe prezență, să mai insiști pe existență.

Deși sunt într-o relație de dușmănie cu oamenii, totuși le sunt de mare ajutor. Ei încearcă să mă ocolească, se feresc să mă lase să vin în întâmpinarea lor, preferând, de multe ori, să vină ei în întâmpinarea mea.

Mă gândesc uneori ce ridicolă pare închipuirea pe care și-o fac oamenii despre mine: un biet schelet acolo, cu o coasă în mână! Sunt foarte puțini cei care mă știu ca pe o fecioară împlinită, capabilă să inspire senzualitate. Dar imaginea mea cu coasa în mână este una falsă, te asigur! Mai degrabă ți-ai imagina că port un pumnal în mână, în loc de coasă. Până la urmă, nu sunt altceva decât o limită a ta, o mutilare prin care trebuie să treacă fiecare dintre pământeni. Numai eu sunt veșnică. Numai eu te pot ajuta să atingi forma desăvârșirii, a unei lungi isprăvi care are atât cap, cât și coadă.

Într-o zi trebuie să te obișnuiești cu gândul că nu vei mai vedea cerul și nimic din ce-i sub el. Dar nu te mai amăgi că sunt o poartă spre ceva ce s-ar putea potrivi cu tine. Apar exact în clipa în care începi să înțelegi că tot ce n-ai reușit să faci, va rămâne pentru totdeauna nefăcut, pentru că alții n-o vor face.

Degeaba îți pui atâtea întrebări despre mine, căci este ca și cum ai întreba despre tăcerea care se așterne după ce se sfârșește o simfonie sau o furtună. Nu crede mai mult decât ceea ce știi despre simfonia sau furtuna care s-a produs în viața ta, nu ai deloc nevoie să înțelegi tăcerea de după.

Știi că tu faci parte dintr-o pădure puternică, în care fiecare copac îl sprijină pe celălalt, în timp de furtună și vijelie. Însă, știind totodată că în fiecare ceas te lupți cu păcatele tale, de ce nu le-ai pune capăt odată pentru totdeauna? Dorește-ți luminare, și nu întunerice! Nu trăi precum un osândit care neagă legea și pe judecător, fără a se căi!

Desigur, dacă n-ai fi avut un început, atunci nici eu n-aș fi fost nevoită să apar în viața ta pentru a-ți arăta sfârșitul. Din acest punct de vedere nu cred că ar trebui să mă condamni. Eternitatea aparține doar celor care au un început. Pentru că nu poți fi mai mult decât un spectator la spectacolul fără de sfârșit al lumii. Însă fiecare spectacol se termină la un moment dat și tu, spectatorule, trebuie să te retragi.

Cine mă gustă, indiferent că o face cu spaimă sau cu deliciu, este posesorul unui talent special.

Pentru că oamenii reflectează asupra mea doar înainte de a le trece eu pragul, căci abia atunci, în acele momente, dar mai ales după aceea, nu mai au niciun chef să se mai gândească la mine, ca și când ar sta de mult pe malul mării și nu ar observa apa.

Sunt însă și unii care își zic că mai au de trăit doar pentru că văd în jurul lor oameni care le-au depășit vârsta. Și totuși, nu este deloc plăcut să fii silit să pleci fără să pricepi de ce ți se întâmplă asta. Este de preferat ca acest pas sacru să-l faci în cunoștință de cauză, tocmai pentru a-l depăși mai ușor. Nu pot savura, clipă cu clipă, amplitudinea sfârșitului decât acei care au trăit, măcar un timp, cu sufletul și gândul la mine.

Unii sunt convinși că, dincolo de mine, curg apele limpezi ale raiului veșnic, cu pietre strălucitoare în ele și cu ierburi parfumate de-a lungul malurilor. Cei mai mulți freamătă la dispariția cuiva drag, iar amintirea lui continuă apoi să-i tulbure multă vreme.

Alții, de pildă, își pregătesc din vreme plecarea, îmbrăcându-se din timp cu straie curate de sărbătoare, probându-și dinainte întinderea trupului între cele câteva scânduri pe care vrea să le ia cu el, și alegând să mai ia din casă un singur obiect, oricât de mic și neînsemnat, dar imaculat, asupra căruia să nu stârneasă în urmă nicio dojană.

Tocmai ce-am fost la unul care se încredințase că trebuie să facă singur pasul sacru, deși suicidul a părut tuturor fără rost. Pregătirea i-a fost minuțioasă, arăta excelent, așa tânăr și subțirel cum era, în haina periată, cu pantaloni călcați la dungă, complet bărbierit, avea trăsăturile fine, un nas subțire și arcuit, buzele și ele subțiri, bine conturate, sprâncenele erau abia vizibile, avea fața alb-gălbuie, iar pe ea și cea mai mică bubiță era ascunsă atent sub pudră.

Există câte unul care are despre mine idei mai precise, fără să fie adeptul a cine știe ce filosofie sofisticată în legătură cu asta, fără a fi fost vreodată obsedat de curiozități metafizice. Singura lui filosofie era aceea de a-și găsi, după atâtea istoveală prin câtă a trecut pe lumea asta, un loc sigur unde să se poată odihni.

Alții iubesc viața cu o furie oarbă. De aceea le este foarte greu să-i spună adio. Sorb din ea cum sorbi apa proaspătă după o zi de muncă pe căldură, cu violență și cu zgomot. De pildă, îmi amintesc de unul dintr-aceștia, ce dădea impresia unei forțe imense: avea un corp enorm, cu mușchi care tresăreau la orice mișcare. Avea fața roșie de sânge, vinele umflate, părul țepos. Trăia din gesturi scurte, iar vorba aspră, sacadată nu-i lăsa șansa niciunei ezitări. Domnule, cât m-am mai trudit cu el să-l conving să închidă ochii!

Însă, decât să fii agasat de vecinii care te tulbură, de doctorul care te pipăie, de rudele care țipă la tine, de sâcăiala altora care te mai și întreabă cu nesimțire cum te simți, mai degrabă deduci singur. Și ca să nu pară vorbele de mai sus spuse în vânt, iată, am să-ți aduc un caz concret, ultimul la care am participat în calitatea mea de devoratoare de destine, așa cum mă mai alintă unii.

(continuare în pag. 23)

"Mi-a sosit oare sfârșitul?" se întreba el, omul, în timp ce eu așteptam răbdătoare la capul său. O astfel de întrebare poate fi hărăzită să rămână fără răspuns. Pentru că omul așteaptă și tot așteaptă răspunsul, gata să-și dea ultima suflare. Aproape că nu mai are timp să se gândească la trecut, la focul dorințelor care l-au părăsit de ceva vreme.

Era în încăperea aceea din sanatoriu un bătrân, mărunț și uscățiv, cu o înfățișare severă, cu barbă scurtă și o mustață cărunță în jurul unei guri frumoase, străjuită de cute mărunte dar pronunțate, măturie a unei vieți de muncă pașnică, petrecută în liniște, fără zguduiri puternice. Era singur pe lume, puțini veneau să-l vadă. Cu capul mare și ochii răi, ședea pe patul său de fier din care nu se mai ridicase de multă vreme. Barba îi era tunsă și prin ea se vedeau câteva bube mici și roșii. Încăperea era întunecată, iar patul era prea înalt pentru el, astfel că nu ar fi putut coborî decât pășind pe un scăunaș. Dar singur nu mai făcuse asta de o duzină de săptămâni.

Huliri și ocăruri am auzit multe din gura acestui moșneag. Le-am auzit ziua în amiaza mare, dar și în ceasurile târzii ale nopților lungi și apăsătoare. Toate îmi erau adresate mie, și nu încăpea îndoială că omul acesta avea ceva împotriva mea. În afară de blestemele și reproșurile lui, cum că mă preocupă prea devreme ceasul său, doar șoarecii mai auzeam chițcăind prin pod și picurarea singuratică a apei din ulucul cișmelei aflate în curtea spitalului.

Învățase despre mine de prin cărți, habar n-avea că-mi era dator vândut, ca de altfel fiecare om de pe lumea aceasta. Mă alunga de multă vreme din viața lui, cu vorbe de ocară, scoase din cărțile acelea, încă de pe când mie nici prin cap nu-mi trecuse să mă iau de suflul lui. Nu-i sosise ceasul, dar, cu toate acestea, mă boscorodea și mă trimitea naibii, ca și cum aș fi bântuit de multă vreme prin preajma lui.

Însă altfel stăteau lucrurile acum, când căzuse la pat și când nici eu nu mai puteam îngădui nimic fără ca să dau peste cap planul fatalității. Toate la timpul lor, se zice, iar asta este și deviza mea, nu numai a pământenilor. Chiar și din acest motiv, respectul față de deznodămintele oamenilor a fost pentru mine îndatorirea supremă.

Unii însă reușesc să-mi mai strice din rânduiești, cum mi s-a întâmplat și cu acest bătrân. Pesemne ca să se spună că sfârșitul nu i se apropiase încă, într-o dimineață doi bărbați l-au ridicat din patul lui urât mirositor și l-au dus pe verandă, pe targa ambulantă, ca să aibă omul un orizont mai larg asupra lumii în clipele care i-au mai rămas.

De fapt, fusese chiar dorința lui, iar pentru asta a și îndesat în buzunarele celor doi cărăuși câte zece lei.

Omul își ținea dinadins ochii deschiși, pentru a da impresia că nu are nevoie de niciun fel de îngrijire. Totuși, își dădea bine seama de tot ce se întâmplă cu el. Simțea în cap dogoarea unui cuptor de pâine, pentru că durerile nu-l mai slăbeau. Spatele îi era paralizat și, de când nu se mai ridicase din pat, credea că-i intrase deja în putrefacție. Toate cele sensibile nu

i-au mai fost de niciun folos și, încetul cu încetul, și-a distrus aproape orice resursă de energie nervoasă, din câtă îi mai rămăsese după atâtea luni de lăncezeală.

Cu ochii larg deschiși privea în jur, fără să vadă mare lucru. Veranda întunecată, ticsită de alți suferinzi scoși la "aerisit", era și ea plină de o duhoare îngrozitoare. Murmurele sărmanilor însoțitori se ridicau în aerul otrăvit ca niște fășii groase de bumbac.

Omul încerca să nu respire prea adânc, dar nu se putu abține să nu privească cu scârbă pe cei din jur. Unii stăteau ghemuiți pe pânțele lor umflate, alții se sprijineau pe piepturile lor scobite, câțiva sforăiau zgomotos, alți câțiva își îngrijeau rănile cu ochii ficși, stinși, iar încă alții, în fine, erau cuprinși de accese de tuse pe care o amestecau cu scurte sudalme.

Bătrânul vru să deschidă gura, dar simți cum îl năpădește un miros de piper umed și de excremente. Strânse buzele, mulțumindu-se doar să geamă. Fu și mai scârbit când patină în așternut și fu izbit de mirosul înțepător de sub el, proaspăt declanșat, care-l făcu să se hotărască să plece din locul acela unde era cu neputință de stat și să ceară să fie dus înapoi, în patul său, să adoarmă înăuntru.

Dar nimeni nu mai era pe acolo să se ocupe de el. Ba cineva chiar i-a retezat-o scurt, strigând la el să aștepte să i se schimbe așternutul. Până la urmă fu transportat în cămăruța lui, unde a fost curățat, schimbat și azvârlit în patul cu lenjerie proaspătă. După o criză destul de gravă de tuse și o hemoragie nazală, începu să se simtă mai bine. Singurul necaz era că nu putea face nimic, nici să meargă, nici măcar să stea în picioare. Rămase deci culcat mai departe în patul său înalt, acoperit cu o pătură groasă.

Cu fața palidă și răvășită, cu ochii strălucitori, înfundați în orbitele negre, privind îndoielnic undeva departe, părea plin de langoare. Era conștient de drumul fără întoarcere pe care se rătăcise și simțea cum i se scurge viața din trup ca nisipul prin geamul de sticlă al ceasului său final.

Într-o dimineață descoperi în el noi valențe. Peste noapte se gândise că plecarea lui de pe acest pământ nu este una reală, deoarece el va rămâne tot aici, îngropat în cimitirul din deal, sub pământ reavăn, cu iarbă și flori peste mormanul de lut al mormântului său. Așa că, în dimineața aceea avu cu ce să-și hrănească adevărul cel zăvorât în mintea lui. Îl adăpa bucuria de pământul cel nepieritor, care înfloarește primăvara și vara. Îl uimeau și îl înduioșau grădinile înverzite, totul în jur îl întărea cu făgăduieli de bine, conștiința îl făcea mai îndrăzneț, mai puternic în voință și mai neînclinat spre rău. Știa acum să fie mai sigur și să îndrăznească mai mult spre ceea ce era bun.

O zi mai târziu și-a propus să-l vadă în față pe Dumnezeu. Nu-l văzuse niciodată, știa puține lucruri despre înfățișarea lui. Știa sigur, de pildă, că

(continuare în pag. 28)

Maria TIRENESCU

Cu Lady la doctor

Lady s-a obișnuit repede cu noua ei casă. Irina i-a trimis bunicii, pe internet, un document: „ABC canin”. Acolo erau sfaturi în legătură cu îngrijirea câștelor de rasa ciobănesc german.

Bunica a printat documentul și i l-a dat bunicului:

- Studiază-! Ai mai mult timp liber decât mine. Ocupă-te de Lady!

- Știi că trebuie să o duc la medicul veterinar.

- Nu te descurci?

- Nu pot să conduc cu Lady în mașină. Nu e cuminte. Ai văzut ce pățești tu cu ea?

- Atunci, cum facem?

- Trebuie să o duci în brațe.

- Până e mică, o duc, dar crește văzând cu ochii.

- Încercăm mâine dimineață! zise bunicul și plecă.

A doua zi, după ce toți din gospodărie luaseră micul dejun, bunica se îmbracă, urcă în mașină și bunicul i-o dădu pe Lady înfășurată în prosopul cu care o adusesse Irina. Cățelușă a stat cuminte până când bunicul a pornit motorul. Atunci, Lady a început să tremure și să schelălăie. Bunica o încuraja și o liniștea:

- Lady, tu ești o fetiță cuminte. Stai liniștită, că doctorul ne așteaptă! Nu îți face nimic rău...

Au ajuns în fața cabinetului. Bunicul a ținut-o pe Lady până ce a coborât bunica. Apoi, bunica a dus-o în brațe până în cabinet. Ninge și cățelușă s-ar fi murdărit.

Atât asistenta, cât și medicul au vorbit foarte frumos. Au tot mângâiat-o pe Lady. Au cântărit-o. Avea peste cinci kilograme. I-au făcut un vaccin, i-au dat o pastilă pe care Lady a mâncat-o fără să facă mofturi și au stabilit să revină după o săptămână.

A doua vizită nu a fost altfel decât prima. Singura deosebire era aceea că Lady a plecat cu un carnet, un fel de buletin, în care erau trecute datele și ce tratamente i-au fost făcute. Următoarea vizită era programată după două săptămâni. În ziua aceea, Lady a refuzat să se apropie de mașină. Era prea mare ca bunica să o poată duce în brațe. I-au pus lesa. S-a smucit și a alergat prin curte încercând să scape de lesă. Era zăpadă curată și bunicii râdeau. Piscicile priveau curioase.

Când a obosit, cățelușă s-a oprit în fața ușii. De acolo a luat-o bunicul și a urcat-o în mașină. Bunica a urcat pe bancheta din spate, lângă Lady. La început, bunica nu a mângâiat-o, i-a vorbit. E drept că nu prea era liniște în mașină. Bunicul a încercat să nu ia în seamă ce se întâmplă în spate.

La cabinet, Lady a intrat pe picioarele ei. Greu. Aluneca pe treptele care aveau puțină zăpadă. Asistenta a mângâiat-o, a vorbit blând cu ea și a cântărit-o. Cățelușă avea mai mult de nouă kilograme. I-a făcut vaccinul, i-a dat pastila și a notat în carnet. Lady avea zece săptămâni. Doctorul lipsea. Așa că, pentru calciu, a rămas să vorbească la telefon a doua zi.

Bunicul a dus-o pe cățelușă până la mașină și a urcat-o în spate, cu toată împotrivirea ei. Când a pornit mașina, Lady a început să schiaune. S-a apropiat de bunică și nu s-a liniștit decât atunci când bunicul a coborât la piață. Atunci, Lady și-a așezat capul pe brațul bunicii și a tăcut. Privea în ochii bunicii.

- Lady, tu ești cuminte, ești mare, nu te mai pot

ține în brațe. Așa-i că înțelegi? Stai cuminte că imediat vine bunicul cu laptele și mergem acasă.

În acest timp, bunica o mângâia pe Lady pe cap. Ce bucuroasă a fost Lady când a coborât din mașină! A scăpat de lesă și a alergat după pisoiul bicolor. L-a prins de ceafă și nu i-a dat drumul până când nu l-a scos bunica din gura cățelușei. Pisoiul s-a cățărat pe un stâlp, iar Lady s-a repezit la motan. Nu i-a ținut. Motanul s-a răstît, i-a dat o labă. Lady a insistat și s-a ales cu încă o lovitură. A trebuit să renunțe. A intrat în bucătărie și a dat de vasul cu lapte. A lipăit jumătate, stropind în jur. Apoi, s-a liniștit și s-a culcat pe salteluța ei.

În somn, din când în când, scâncea. Deschidea uneori ochii, privea în jur și adormea din nou cu cățelușul de pluș lângă ea.

Cum am învățat un pui să meargă pe punte

Într-o zi, tata a adus o cutie de carton. Cutia avea câteva găuri.

- Ce-i în cutie? De ce e găurită?

- Ascultați! Ce credeți că e în cutie?

Am tăcut. Se auzea ceva, dar nu eram sigure... Tata a mișcat puțin cutia.

- Aud ceva... Sunt păsărele?

- Da și nu.

Tata prelungea intenționat momentul ca să deschidă cutia. Tăceam și ascultam. Erau păsărele.

- Ne arăți ce e acolo?

Tata ridică încet capacul. În cutie erau pui de găină. Mici, gălbiori, numai puf.

- Ce frumoși sunt! Mama lor unde este?

- Cloșca este o mașină.

- Nu se poate! Glumești.

- Nu glumesc. Sunt pui de un incubator. Într-o zi vom merge să vedeți cloșcoarea. Acum trebuie să avem grijă de pui, că nu se descurcă singuri.

- Noi vom fi cloșca, spune Nina.

- Eu aduc făina de mălai.

- În ce să le punem apă?

- Sunt mici. Apă le punem într-o farfurioară, făină în altă farfurioară și totul va sta în lădița de pe coridor. Cine aduce lădița?

Alerg după lădiță. Mă gândesc că puii care au cloșcă nu trebuie înveliți. Nu le va frig noaptea? Cum o să-i chemăm?

Tata ne învață:

- Ați văzut cum face cloșca atunci când vrea să cheme puii. Bate cu ciocul în ceva. Să batem cu un deget în cutie. Cam așa, nu prea tare. Când puii dorm, cloșca le cântă.

- Cum le cântă? sare Nina.

- Ascultați!

Și tata spune un fel de frrr. Puii se adună într-un colț al lădiței. Tata ia o bucată de pânză și face un „cort” în care vor dormi, sprijinind o parte a cârpei de colțul lăzii și punând cealaltă parte pe fundul lăzii.

- Puii au numai o zi. Încă nu mănâncă. De mâine, ne vom ocupa de ei. Le vom da ou fierț, făină de mălai și apă. Acum, lăsați-i să doarmă!

(continuare în pag. 28)

Dan Ion SANDA

Beculețul ceaușist și-nțelepciunea femeii

Prietenii în bloc sunt oarecum înșelătoare, căs forțate de nevoia de a trăi laolaltă, și deși se folosește șiretlicul de a se da mâncare gratis, nici la înmormântări nu participă.

Unii vecini la mine în bloc sunt chiar dobitoci, și ciudați, și hoțomani. Îmi furau becuțelul pus deasupra ușii-afară, și alimentat de la o baterie, să fie noaptea pe hol o lumină cât de mică, să nu bâjbăim în beznă când ne tăia Ceao curentul. Mi-au furat o sumedenie de becuțe, sistematic, iar și iar "cu simț de răspundere și abnegație, și elan muncitoresc...", că așa era atunci, toți umblau înnebuniți după furăciuni micuțe.

Aveam multe de rezervă că le cumpăram en gros; numai de drag le luam fiindcă erau drăgălașe, așa-nfipte-n cartonaș, ca ouăle în cofrag. Mâncare nu prea era, găseai însă din belșug tot felul de prostioare "în comerț", cum se zicea.

Nu-mi era mie de becuri, ci de fraierii aceia, de atitudinea lor, care nu corespundea eticii socialiste... și mi-ar fi plăcut să-i prind, și să le frece ridichea în celula de partid...

Înșurubam seara unul în dulia cea micuță, pusă chiar deasupra ușii; dimineața următoare era deja dispărut. Erau clar mai mulți infractori... că ce făcea unul singur cu atâtea becuțe?...

Poate aveau și un grafic, să le vină la toți rândul, cum făceam la coadă liste, să apuce toată lumea, sau era așa de-a valma, pe întrecute - pe apucate, fără să ne mai gândim c-ar fi trebuit să fie doi inși, unul să stea capră, iar celălalt să se urce ca să ajungă la bec.

Aș fi avut eu metode să-i prind pe hoții de becuri, ș-apoi să le bat obrazul, sau să-i reclam la partid. Așa era pe atunci, pentru orice boroboată, sau de-ți înșelai nevasta, sau doar de erai văzut c-o femeie la vrun bar, erai chemat la partid și pus în discuție, pe-altă parte era bine, că și angajatele erau monitorizate - nu puteau să umble prost, și le controlau lunar dacă sunt cumva gravide, și pe tinerele angajate dacă mai sunt fete mari.

Îi explicam eu nevastei, cum aș putea să prind hoții, și-i ziceam detaliat, căci în vremurile alea, tot ce scoteam eu pe gură asculta cu interes, fiindcă traiul ne era cu mai multe renunțări, și ne trebuia uneală, nu să tragă ca acum, unul hăis și altul cea.

Avea timp și chef cândva, fiindcă îi făceam prin casă tot felul de adaptări: Asiguram o lumină excelentă-n casa noastră, când era oprit curentul, folosind becuri cireașă sau pară de 12 volți, baterie de mașină, și cu redresor la priză, că eram un soț model... frunțaș în

producție!... În loc s-o zidesc pe ea... îi zideam din teracotă un fel de calorifer, prevăzut cu arzător cu furtun la butelie. Multe îi făceam prin casă, să îi asigur confortul după care-i ardea buza, și ea era mulțumită, și, de ce n-aș recunoaște, și ea-mi făcea mie chestii ce-mi plăceau la nebunie... Și eu făceam pentru ea și șarlatanii mai mări... Cu furtun la pușor luam din calorifer apă fiartă pentru cadă. Îndesam film fotografic în locașul de sub geam până atingea de disc și acesta se frâna, și contorul se bloca și furam lejer curent, și se bucura nespun, și-mi spunea că mă iubește, și mă iubea în tot felul... Cert este că meritam...

Acum nu mai pune preț pe ce făceam eu atunci, când eram răspunzător de orice s-ar fi nântâmpat, și îi procuram de toate ce erau de trebuință, și zicea că-s băiat gigea, mă poreclea procuror...

Acum, în capitalism, nevsetele noastre-njură, nu mai plâng dacă le cerți, au început să cârtească, și ridică făcălețul. Nu mai contează deloc că dacă n-am fi fost noi - bărbații care creează, cu acea fecunditate a imaginației, ce am născocit mereu tot felul de mecanisme, și de nu șurubăream cu aplecarea firească spre tehnică și știință, și-n prezent am fi trăit tot prin vâgăuni și peșteri.

O bat la cap pe nevastă, și-acuma ca și atunci, dar ea îmi zice răstit: -Tu, altceva nu mai știi decât să îndrugi prostii!...

- Nu-i speranță ca bărbatul să se schimbe înspre bine; cu anii ce îi trăiește, metehnele i se ascut. Ideile de acum nu mai sunt de admirat, și nicidecum excelente, și zice că sună stupid. A-nvățat și ea din filme, acum după revoluție, "stapid", da, sună frumos, însă în limba lui Shakespeare se traduce chiar brutal - prin prost, și nimic mai mult.

Aveam în cap un sistem de-a dreptul ingenios, ca să-mi protejez de hoți opera plasată sus chiar deasupra ușii mele. Aș fi pus în serie două becuri, unul afară, și unu-n interior. Când hoțu-l deșuruba pe cel ce era afară, se-ntrerupea circuitul și becul martor din casă se stinge și-mi dădeam seama. M-aș fi uitat pe vizor și-l vedeam pe hoțoman... Însă... ce să mă mai uit, dacă murea lumina, întunericul lua tot holul în stăpânire. Trebuia să mă expun, să crap ușa, să scot capul, să luminez cu lanterna, altfel nu puteam să-l văd. E mai bine c-o lanternă că îți dă mai mult curaj, că poți să i-o pui și-n ochi...

Ești mai dinamic, mai strong decât cu o lumânare care arde fără vlagă, și tu bâjbăi ca un moș, ce se ține cam deoparte, adică îi este frică, și te mai frige și ceara care îți curge pe deget. Lanterna este lanternă, i-aș fi pus-o drept în ochi, să-l orbesc pe nesimțit. Și aș fi strigat sălbatic "stai pe loc fiindcă te-am prins", ca în gardă în armată, când mai ciuruiam vrun cal pe care-l apuca strechea de părea vreun predator printre arborii pădurii. Consumam ș-un sector plin, c-aveam mână liberă. Obiectivul păzit era foarte important - un depozit subteran de muniție și arme. Ne-ndoctrinau

(continuare în pag. 26)

comandanții atât de eficient, încât am fi fost în stare să ne dăm viața pe loc. "- Soldat, țara își pune toată nădejdea în tine! Sub dealul ce-l păzești e ceva cât un oraș!".

Vreun comandant zelos pentru a fi eficient în comunicarea lui răvășea semantica. "- Inamiicul poa' să apară în orișicare moment, uneori și mai devreme!...". Chiar mi-ar fi făcut plăcere să mai trăiesc încă o dată vremurile din armată. Când eram în post aveam un pistol mitralieră- AKM făcut la Mârșa după licența rusească Avtomat Kalașnikov, și mi-l apăsam pe burtă, susținut în banduliera trecută pe după umăr, palma stângă o aveam înțeleștată pe uluc, și degetu-arățător de la dreapta îmi era încolăcit pe trăgaci, și aveam glonțul pe țevă, dat la foc automat, cu piedica ridicată, doar o simplă apăsare ca să slobozesc rafale fără pic de îndurare față de *vrăjmașul țării*... Parcă eram atunci tare ca Jack Nicolson în film, când devenea el lup.

Și simțeam în mine forța, și se trezea bărbăția de să-mi rupă pantalonul... Când venea schimbul de gardă frumos în șir indian, eram așa excitat că îmi venea să-i împușc... Cum făcea și Al Pacino în filmul *Insula Elis*: "dacă vreau, vă împuuușc pe toți!". Strigam sălbatic și crunt: "staai acolo! cine vine? caporal de schimb la mine, ceilalți să stea pe loc!". Înverșunarea aceea cultivată în noi atunci la instrucția de front și de luptă corp la corp, uite c-ar fi folosit la ceva mult... mai modest- să îi iau de beregată pe hoții de beculețe... Dar de ce să deschid ușa, și de ce să ies din casă? să arăt că sunt vreun dur!?... Stăteam frumos înăuntru, lăsam yala așa-ntoarsă și zăvorul împins bine în scoaba lui din ușor, să fiu sigur, vorba aia, că... de ce să mă expun... Cine știe ce jivină ar fi fost la ușa mea... Puteam să am o tigaie pusă așa la îndemână, și să pândesc clipa aceea când se stingea beculețul, s-o apuc iute de coadă, și-apoi să izbesc în ușă de să se lipească fundul pe furnirul de stejar, și de la emoția faptei reprobabile pe care o săvârșea, și de la acea bușeală, să-l văd pe nenorocit cum îl strânge ghiara-n piept și cum se chircește jos, stându-i inima în loc. Aș fi dat o pălitură, fără pic de stăpânire, cum a-i da cu o bătă-n baltă, ca apoi să tot admirî cerculețele lui Huygens... Știa și Gheorghe din film când i-a tras-o lui Ion, amantul nevasti-si. L-a izbit cu sapa-n cap, tot așa de hotărât, și cu o mișcare amplă, să prindă bine viteză...

Amantul prins la nevastă e lipsit de îndrăzneală, și se lasă ciomăgit sau fuge cum se găsește, însă bărbatu-nșelat, chiar de e mai pirpiriu, se simte îndreptățit să dea fără șovăială. L-ar fi putut înțepa, cu o furcă de exemplu, dar după pândă-ncordată când i-ar fi smuls și ficații animat de atâta ură, n-ar mai fi avut deloc acea satisfacție de a roti sapa-n aer și de a-l păli cu sete, și să-i vadă țeasta clar cum i se despică în două. Întotdeauna femeia ne determină să facem fapte bune, dar și rele. L-a momit și curviștina: "Dacă ne prinde, loane, ne omoară pe amândoi!". De fapt orișicare fată, dar cea născută săracă, parcă și mai abitir, își canalizează dârz tot sistemul de așteptări în jurul acelei forței - atracția sexuală, cu o credință na(t)ivă, că ce are între picioare e supremul adevăr și suprema băgăție. Până și compexele li se tot diminuează, și-uneori sunt animate de-o mândrie fără noimă. Doamne, de s-ar fi-ntâmplat să omor pe careva măncadrau cu siguranță la faptă premeditată, cum l-au

încadrat pe Gheorghe. El, că și-a adus cu sine sapa strong fixată-n coadă, împănată să nu iasă... eu, că eram pregătit cu o tigaie spălată... Un anchetator abil cei cunoștea pe românii ce-nainte de 89, luptau cu foamea în prăjeli, în rântășuri, și-n jumări, cum era și cântecul "îmi fac ouă la capac, c-așa e viața", ar fi știut că lăsam untdelemn ars în tigăi, în care prăjeam și-a enșpea oară, deși nu-i bine deloc, că cel de floare rezistă, dar uleiul de măsline, fie el și extravergin, deși acum e în vogă, de-l prăjești devine toxic căci punctul fumegare îl are mai coborât; mai bine că nu aveam atunci când trăia nea Nicu; unii care țin cu dinadinsul să mănânce sănătos și sunt informați, pe acesta de măsline îl servesc doar în salate și crud peste felul doi, sau beau pe stomacul gol. N-am dat cu tigaia-n ușă, că nu m-a lăsat nevasta...

- Ce mă, să omori vrun om, să te cerți cu toți vecinii pentru niște beculețe? Dă-le naibii pe pustii!

- Dar de ce zici dragă toți, ce, aici la noi toți fură? E așa cum se zice? Suntem o țară de hoți?...

- E, asta-i acum la tine, vrei să îi bifezi pe listă! mare furt o fi și asta, un beculeț de lanternă? ești chiar așa habarnist? da, suntem cam hoțoman! Pân-la prima Constituție - din '866, românașilor tăi dragi... le părea foarte firesc să li se ia vreo găină, vreo capră, sau vrun iedut, și mergeau ca să reclame numai de dispărea boul?!

- Mă zăpăcești, măi nevastă, măcar să-i vad și io fața!

- Și, dacă ia don' Dumitru?... Ce față faci tu atunci? Știi că-și ajută nevasta când îți vede ție moca de Eldico și Ioana?!... Aici avea cam dreptate, de aceea am tăcut. E clar că nu mă-nțelege... și m-am gândit că e bună replica americană: "acum suntem de acord că nu suntem de acord!". Așa este acum trendul, femeile au multe drepturi și-s egale cu bărbății, și... li s-a dus estrogenul- ce le menținea femeii, unele dau pe afară de atât testosteron de zici că le creasc coite.

Poate vreo altă femeie, sau vreo puștoaică frumoasă care are foamea-n glandă, dar nevasta ta acrită, ce ai luat-o cândva, cu popă în regulă, și cu semnături la sfat, nu mai are chef deloc s-admire, s-aprecieze fluidul tău bărbătesc, și impulsul natural de a-ți apăra avutul. A trecut vremea aceea când femeia pentru a-și rostui viața, și a-și edifica securitatea personală era obligată să accepte obediința față de soț. A trecut vremea când el era stălpul casei, și ea i se adresa cu ton scăzut ca în confesional. A trecut vremea când -cum se spune- soțul nici nu purta ceas fiindcă el decidea ce oră este... Făcea ce voia mușchiul lui, adică el hotăra când și cum... să facă dragoste, și tot el stabilea între ce ore să o doară pe ea capul. S-au dus și iubirile pătimeșe și grija nevasti-mi pentru mine, când m-ar fi ținut de cingătoare să nu ies după hoți, și ar fi pus și piciorul la ușă, să nu o pot deschide, că atunci mă iubea... adică tradus... avea nevoie de mine să-i aduc butelie cu căruțul, să stau la cozi să scot familia din foame, și să îmi vând sufletul făcând meditații simultane. Și așa le-am petrecut pe toate, cu sufrageria plină de oameni când ne întorceam de la vreun 8 Martie la

(continuare în pag. 28)

Petre RĂU

Versuri pe portativul inimii

Liviu Baitel este un creator de artă la fel de îndrăgostit de poezie, ca și de muzică. Scrisul său pare a fi condus de o mână înfiorată, dar fermă, adunând șuvoaie de inspirație într-un râu limpezit de imagini artistice, într-un portativ de reflecții care, convenabil și elegant elaborate, se sincronizează perfect cu notele și ambianța armoniei pe care poetul vrea să ni le împărtășească, cu o stare de spirit din care reușește să nască emoția.

Aflat la primul volum de poezie, practica scrisului său reia și revalorifică surse și forme primare de lirism într-o duioasă simbioză a poeziei și muzicii, atât la nivelul creației, cât și la cel înalt al rostirii.

Nu pot, însă, să nu reiterez aici că l-am cunoscut pe Liviu Baitel nu numai ca poet, ci și ca ilustru cântăreț și autor de muzică folk ce își interpretează cu mult aplomb propriile creații, atât pe cele poetice, cât și pe cele muzicale. Și o face într-un mod unic, convingător și cuceritor. Poate tocmai de aceea poetul (din el) scrie din dragoste, pentru o ființă iubită sau poate pentru o lume pe sub bolta căreia își petrece și simte teluric și armonios trăirea. Însă poetul mai scrie și dintr-o fermecătoare patimă ce are darul să prefacă fiecare imagine din lumea sa interioară în vers.

Dacă ne-am lua doar după titluri, chiar și după cel al cărții, am putea fi tentați să credem că grupajul de poezii este adresat în exclusivitate iubirii, poate chiar dedicat unei ființe dragi, fie și una imaginată. Dar, răsfoind atent paginile volumului, ne vom lămuri repede că nu este deloc așa, gama tematică a autorului fiind una mai largă, ancorată adânc atât în propria-i experiență, cât și în memoria colectivă, ființa aceea plăsmuită de imaginație putând fi înlocuită de fiecare ființă pământescă, ba chiar și de fiecare lucru semnificativ întâlnit în natură. Răsfoind versurile poetului vom întâlni nenumărate lucruri și locuri comune peste care noi toți, cititorii, poate am trecut fără să le dăm importanță.

Eroul liric al poeziei lui Liviu Baitel devine uneori melancolic, mai ales atunci când se regăsește rătăcit într-un spațiu în care comunicarea nu se întâmplă cu rost, nu are decât forma unei stări imanente și atât, fără insemne care să-i permită să se desfășoare în voie, deci fără mesaj exprimat: *"inima mea, în neștire, / își caută sensul / în taina amiezilor goale"* (Palidă amintire). Fiindcă inima este cea care explorează "în neștire", salvarea nu vine de îndată atunci când o aștepți, ea poate întârzia uneori până la limpezirea memoriei: *"nu există departe și aproapele nu-i / nu e loc pentru gânduri undeva să le pu"* (Doar liniștea).

Trezirea la realitate se petrece deseori brusc: *"las iubirea mea albă să plutească pe lac / și mă duc, peste vremuri, căutând un motiv"* (Căutând un motiv), dar este prin excelență crudă și rece, strecurată printre evocări de elemente comune care sugerează diversitatea

și imensitatea unui univers aproape domestic: *"iubirea e seninul din nouri, / când loc își face / mândră, / luna nouă... / în trupul ei firav / când se-ntoarce / iubirea nu-i / o lacrimă... / ci două"* (Iubirea nu-i o lacrimă). În pofida faptului că logica iubirii poate fi complexă, ba chiar poate rămâne indescifrabilă: *"matematic vorbind / tu ești / ecuația vieții mele... / suma / tuturor / gândurilor / mele..."* (Algebră simplă), poetul ne îmbie totuși să înțelegem și să acceptăm că, în dragoste, impresia că fără parte din univers este mai accentuată.

Iubirea este răsuflarea timpului, sau a cerului. Sau poate numai răsuflarea ferestrei prin care vezi chipul ființei iubite. O poveste care, abia atunci când se sfârșește (re)devine, trăiește, îți arde în piept, iar odată cu fiecare suspin fumegă întregul univers. Iubirea este rețrăită, repetitivă, fastuoasă, deloc obsedantă, memorată și rememorată în multe moduri: *"Ca o poveste, numele tău, ca o poveste, / Scrisă cu lacrimi mărunte, poate pe-un geam / Înainte de-a fi, tot ce-a fost încă este, / Iar eu nu mai știu dacă sunt sau... eram..."* (Numele tău).

Poetul nu doar privește lumea reală, o și trăiește pe viu, ca pe o experiență personală care îi dă dreptul să tragă concluzii. Nu o face însă deloc într-un mod emfatic, bravând sau infatuând, ci într-un soi de religiozitate care ne "atinge" ca un cel mai frumos lucru din lume: *"Și nu sunt trist, poveștile-s deșarte / Cum să mai cred că-i adevăr în vin?... / Știu că ne-așteaptă plata după moarte / Și mor în fiecare zi câte puțin"* (În fiecare zi).

Liviu Baitel își scrie versurile, cel mai probabil, în succesiuni muzicale, dirijându-le spre armonia unei linii melodice îndelung audiată: *"O chitară și roua unei calde priviri / Răscolind, ca un cântec, multe foste iubiri, / O chitară și inima, poate inima mea, / Atârnată de cer, lângă ultima stea..."* (Poate inima mea).

Din peregrinările sale prin cenaclul literar online "Noduri și Semne" poetul apare ca și cum ar vrea să-și lase amprenta pe peretele virtual al acestuia: *"un nod, / un semn, / o liniște prin care / se-adună iarăși / ora din tipare"* (Ora din tipare).

Uneori imaginile dezvelite de unele versuri sunt aidoma unor tablouri palpabile. Aproape că poți asculta cum trece timpul sau cum se deschide în liniște o poartă a sufletului: *"deschisă-i poarta, / timpurile trec, / tăcerea / amintirile-și coboară, / degeaba stai / și-aștepți / un nou potop / ori pe Isus / să vină-a doua oară..."* (Potopul, ieri). Aproape că simți îmbierea, sub vraja poeziei, să reevaluezi momente importante ale vieții, să amușinezi misterul în care cuvântul se întrupează în îmbărbătarea de a trece dincolo de spațiul ne iubirii, al angoasei și deznădejdiei: *"și-o liniște de taină / ca o ceară / coboară-ncet / din amintiri de ploie, / de parcă s-ar întoarce / peste timpuri / coloana infinitului din noi..."* (Lacrima pierdută).

Multe din poemele sale înregistrează o permanentă pendulare între concret și abstract, între material și ireal, intenția poetului fiind relevată însă tocmai pentru a-și apropia realitatea până la identificarea cu ea: *"sunt încă pline paharele / pe masa acestei sărbători neîncepte / gătiți / mesenii / s-au împrăștiat prin grădini / susură toamna / timpului / nostru / sub asfințitul ca o fărădelege / ușor bate vântul"* (Simplu).

(continuare în pag. 28)

Întâlnim în această carte urmele lăsate de un toreador al cuvintelor, lansate direct în mijlocul arenei în care urmează să se desfășoare corida, mizând totul pe o carte, dar conștient că este bine pregătit să nu rateze lovitură fatală. Stilul pe care și l-a ales autorul este unul potrivit, manifestând o oarecare detașare și indiferență atât față de moda prezentului, cât și față de cea a trecutului. Poetul scrie clar, fără vulgarități și ricoșeuri care să deranjeze bunul simț, fără licențe poetice care să șocheze prin teribilism și, mai ales, fără să plece urechea la zumzăitul modei în creația literară. El așază versul exact așa cum crede că i se potrivește cel mai bine, și bine face. Poetul vine cu pagini de poezie pură, sinceră, care păstrează esența lirismului, având în plus și forma nativă a poemelor care au menirea să susțină ritmul muzical al lecturii, să creeze o ambianță propice în care sinele cititorului să se regăsească și să participe empatic: "am sărit o mulțime de note / în timpul cântării celeste, / urmărind doar ideea ființei / și nu faptul în sine că... este" (Numele toamnei).

Liviu Baitel - un remarcabil poet și un admirabil cântăreț la chitară - scrie versuri pe care vrea să le veșnicească prin muzică. O face cu har, în demersul său creator știind unde anume să așeze stropul de infinit pe linia orizontului care i se deschide în față cu generozitate. Și o mai face cu bucuria descoperitorului de rost al nemuririi.

(prefață la cartea "Gânduri despre tine", de Liviu Baitel)

(urmare din pag. 23)

strălucia. Fața lui ar fi trebuit să pară pierdută, ca și cum ar fi fost ștearsă de tot ce era pământesc. Ochii trebuiau să fie luminoși și liniștitori, să poarte în ei o veselie domoală, fără muștrare și fără întunecime. Măinile ar fi trebuit să-i fie uscate, străvezii, barba lungă și fruntea lată și luminoasă, așa cum i-ar fi de cuviință unui bătrân care ascunde taine și deține întreaga putere a lumii. Neapărat trebuia să poarte un nimb strălucitor în jurul capului. A vrut să-l viseze, dar nu i s-a arătat. A rămas tare dezamăgit și toată ziua aceea a stat cu ochii pironiți în tavan și a bombănit în ciudat.

Puțină lume îl mai vizita. Și asta din pricina mirosurilor devastatoare din cămăruța sa. Duhoarea persista chiar și după ce i se schimba lenjeria. Eu însămi, din când în când, îmi mai scoteam nasul prin crăpătura ușii ca să mă mai înviez. În ultimele sale clipe se vedea că-l apucase frica. Auzai cum îi dojenește pe oameni că nu sunt smeriți cu duhul. Că diavolul preface în continuare pe îngerii mândri în demoni. Că răul vine din păcatul originar, care zace în sămânța și sângele omului și de aceea ne naștem cu greșeala adamică în cărcă, purtând-o toată viața cu noi ca pe o cocoasă a ispitelor.

Când i-am strâns mâna, am simțit sângele cald cum i se scurge prin vine ca un val către ținuturile îndepărtate. Dar la sfârșitul unei nopți de o limpezime nefirească și-a dat sufletul, pentru că valul vieții sale atinsese adâncurile.

(urmare din pag. 26)

Căsuțe, fericiți, că dansasem trenulețul, chiar dacă acolo serveau în meniu și sângerete - simbol al opresiunii comuniste.

Și așa ni s-a scurs viața, calm și blând, cu lumină la program și cu acele becuțe montate deasupra ușii, cu apă caldă pe sponci, dar eram apreciați de neveste, și ele nu făceau deloc nazuri... cum fac azi de ne-mbrâncesc spre fetele tinere... ce se mișcă armonios, fac șpagatul, roata, podul, și orice le ceri, fiindcă ele știu de toate, precum vestitul ora(co)l.

Ușor, ușor s-a dus vremea, nu mai punem luminițe. Acum sunt automate, și cu senzori de prezență, și interfon cu display să vezi cine îți vine în vizită, camere de luat vederi chiar în fața ușii, care captează imagini și pe întuneric, și le stochează în calculator, sau în propriul harddisk. Nu am aplicat niciodată acea metodă înspăimântătoare cu tigiă de aramă, și nici cu becuțul martor...

S-au dus vremurile ceaușiste, și acele becuțe sunt astăzi doar amintire. Nevestele astea după ce că sunt acrite nu dețin nici monopolu-nțelepciunii, dar, ce-i drept, una peste alta, ele sunt mai chibzuite, căci noi, soții, reacționăm incoerent, și la senzații imediate. Este de necontestat că femeia-nevastă e mai tenace, de-a lungul vieții își menține atenția constantă, și se implică mai mult, și gândește-n perspectivă.

(urmare din pag. 24)

Am plecat în liniște. Eram bucuroase că avem o activitate nouă. Puii creșteau frumos, le-au apărut primele pene. Tata ne-a spus că cei cu codițe sunt puicuțe, iar cei fără codițe sunt cocoșei. Mergeam în grădină și le aduceam iarbă. Tata o tăia s-o poată mânca puii. Ziua îi lăsam în curte să scurme, să alerge, să ciugulească nisip. Sarcina noastră era să nu-i lăsam să se împrăștie mult, să-i păzim de pisici flămânde.

Într-o zi, eram pe treptele din fața bucătăriei. Mama lăsase un lighean cu apă și vorbea cu cineva lângă gard. Puii erau în apropiere. Am luat o scândurică și am așezat pe ea un pui.

- Hai, curaj! Treci peste apă! Să spunem că ești pe o punte...

Puiul nu se mișca, eu îl încurajam. Îl dirijam cu mâna. Îl luam și-l puneam puțin mai în față. Dar el se oprea. Am insistat. Puiul a căzut în apă. L-am scos viu din lighean, dar mi-era teamă... Așa m-a găsit mama.

- Ce-ai făcut, Mioara?

- Puiul a căzut în apă. Ce să fac acum?

- Să-l punem la uscat. Uite, în blănița de miel.

- Nu se îmbolnăvește? L-am scos la timp...

Când a venit acasă, tata a găsit puiul înfășurat în blăniță. Bănuia că eu am făcut o experiență. Știa că fac tot felul de încercări.

- Ce-ai vrut să faci? Să-l înveți să înoate?

- Nu, am vrut să-l învăț să meargă pe punte.

Dar e prea mic. Nu mai încerc...

O vreme, am fost cuminte. Dar nu mult timp.

Adrian BOTEZ

**OUROBOROS-UL, DE PE „DRUMUL TOIAGULUI”:
„Pe masa de operație”, de CONSTANTIN STANCU**

De mulți ani, admiram (aproape extatic – pentru că autorul este un șlefuitor desăvârșit al Verbului Orfic...precum Spinoza, care șlefua lentile, pentru Reinițierea Orbilor Lumii!) scânteierile lirice din poemele lui Constantin Stancu...: **Fructul oprit, Păsările plâng cu aripi, A privi cu ochiul inimii, Pomul cu scribi...**

...Când am primit, de la Hațeg, o carte de proză (cu aspect de roman) din partea domniei sale, autorul sus-zis – prejudecățile mele (cu totul rușinoase!) au și scos capul, obraznice, degrabă, la suprafață (mai ales că eu fac alergie la cam toate cărțile premiate, din ultima vreme... – ...pentru că, zdrobitoarea lor majoritate, reflectă gradul de rudenie sau amicitie al autorului, cu vreo autoritate municipală, ceea ce n-are nimic de-a face cu esteticul!): **„Eh, nu poate atinge, nici măcar râvni – Desăvârșirea, umblând după doi iepuri, deodată...!”**

...Tot ce pot să vă mărturisesc este că, după ce am deschis volumul „**Pe masa de operație**” (Editura Rafet, 2011 – premiul „**Octavian Moșoiu**”, al Festivalului Internațional „**Titel Constantinescu**”, ediția a IV-a, Rm. Sărat, 2011 – acordat de Asociația „**Renașterea râmnițeană**” – președinte Constantin Marafet, cu sprijinul financiar al Consiliului Municipal Rm. Sărat și al Asociației) – nu l-am mai lăsat, până când n-am întors pagina și-am văzut scris: **Cuprins**. Nici nu am cuvinte (și nici nu cred că există, în vreo limbă a lumii!) să exprim dezamăgirea că „**s-a terminat**” cartea...cât am regretat că jocul dramatic al ideilor, „montat” în Teatrul Cosmic – încetase...

...Titlul nu pare deloc îmbietor, pentru cine se oprește la copertă... – și nici titlurile celor 12 capitole nu sunt prea îmbietoare... – ...cel mult, ciudate: **Boala nevăzută, Moartea ca un fel de naștere, Ghimel, Dalet, Misterul frigului, Het, Pâinea cea de toate zilele, Visul, Lamed, Toiagul, Tau, Epistola...**

...Dar, iată: Nichita Stănescu - **Măreția Frigului: „...atunci când am citit Măreția frigului, volumul de versuri al poetului Nichita Stănescu – simțisem că voi deveni Poet”. POET - Călăuză Orfic-Spirituală**, adică - întru căutarea Sinei. Deja, începea să se întrevadă „**fântâna**” dintre lumi! Interesant, zguduitor - dar...nu suficient, încă, pentru interesul Omului viu. Omului Care Se Caută...întru Veșnicie!

...Noroc că, într-o vară de tare demult, începusem să descifrez tainele fascinante ale limbii ebraice vechi/veterotestamentare (nici până azi nu am lămurit sumedenie de simboluri) și studiasem, cu nesaț, „**Cheilor majore și Pantaclul lui Solomon**”, de Eliphaz Lévi.

Apoi, pe măsură ce parcurgeam primele (dintre cele 105) pagini ale cărții (care, de la început, vorbea despre un om care se pregătea, spiritual, să înfrunte o operație de extirpare (!) a unui neoplasm, fixat la un rinichi – și era, precum orice OM-Frate întru Hristos, încărcat de toate păcatele și durerile Lumii, înainte de CRUCIFICAREA „**OPERAȚIE**” COSMICĂ!), mi-am adus aminte de Mircea Eliade și a lui novelă despre „**cancer**”: **Les Trois Grâces**...Și, abia atunci, am avut, deodată, Revelația – și m-am dezlănțuit, cu mintea și sufletul deschise, asupra cărții lui Constantin Stancu...

PE MASA DE OPERAȚIE

Editura RAFET, 2011

...“*Dumnezeu n-a putut distruge propria sa creație(...). În corpul omenesc totul s-a păstrat, părinte, deci s-a păstrat și taina vieții veșnice, cu care fusese dăruit Adam... (...)* Păcatul originar n-a putut distruge mecanismul regenerării, ci numai l-a modificat, în așa fel încât să nu mai poată fi recunoscut. Mai mult, l-a camuflat în niște procese fiziologice care, aparent, indică exact contrarul regenerării, l-a camuflat în anumite maladii și mai ales în cea mai primejdioasă afecțiune organică: proliferarea celulelor, neoplasma” (n.n.: **tumoarea canceroasă**) – spunea Aurelian Tătaru, din **nuvela eliadescă**.

...**lată cheia! Se întâlneau, de fapt:**

- 1- Omul / **POETUL-RE-ARMONIZATOR DE LUMI (Supraființa / Supra-Eul Spiritual, MAGUL INVIZIBIL, multiplicat în ecouri / magi, al “Crăciunului” solstițial!)**, cu
- 2- Dumnezeu Demiurg și Mântuitor - dar și cu
- 3- “Cancerul”/probă inițiativă, **Taină Mistică, prin care străbați tot infernul, spre a răzbi în Paradis**. “Masa de Operație” este **Cosmosul Ființial, în/pe care “operează” Dumnezeu. Supremul Taumaturg / MEDICUL COSMIC / MÂNTUITORUL!**
- 4- Deci, “**MASA de OPERAȚIE**” -poate fi Masa Cinei Celei de Taină - **poate fi Suprema Masă / PUNTE Resurrecțională - CRUCEA!**
“Cancerul”, deci, devine **Răul cu față dublă (precum orice simbol al Marii Tradiții Terestro-Paradisice): este puroiul păcatelor noastre: “Îți indic să te operezi cât mai repede, să scoți mizeria de acolo, de la rinichi...” - dar și șansa de a te mântui, prin suferință, prin lacrimi lustruționale, care “curg în sus”, prin misterul “comunicării mistice” – IUBIREA SUPREMĂ / EROS AGAPÉ: “Aș scrie sau aș plânge poezii, ei sunt aici, nu-i vedem pentru că sunt sub val, dar lacrimile lor ajung la noi, sunt lacrimi care curg în sus. Ceea ce-i face însemnați este durerea lor de a nu ajunge cuvintele lor până la noi” – cf. Boala nevăzută, p. 9.**

...**Și de ce, neapărat, “rinichii” sunt cancerați? Rinichii, care parcă sunt doi foetus, față în față, unul către altul privind, curioși... încă**

(continuare în pag. 30)

stagnând în uterul paradisiac...! Sau...numai unul ȘTIE? – iar celuilalt îi este frică, încă, să afle că se află, s-a aflat, mereu, TOTDEAUNA, logic și legic, în Paradis (cum afirmă și personajul Orbului Borges – Paracelsus, din “Roza lui Paracelsus”, adresându-se potențialului ucenic: “- Și în care alt loc ne aflăm atunci? Crezi, oare, că divinitatea ar putea să creeze un spațiu care să nu fie Paradisul? Crezi, oare, că prăbușirea constă în altceva decât în a ignora tocmai faptul că ne aflăm în Paradis?!)

lată ce-i zicea Durckheim – eminenței psihote-rapente și scriitoare, Annick de Souzenelle (cf. Simbolismul corpului uman, Amarcord, Timișoara, 1999): “Noi evocăm descrierea biblică a corpului „Fiului Omului”, în care rinichii formează o evidentă frontieră între două etaje ale ființei. Și atunci Durckheim izbucnește de o nouă profunzime din el și, luând prima hârtie care îi vine la îndemână, trasează desenul pe care l-am păstrat mereu cu religiozitate și pe care îl transmit pentru prima dată în aceste pagini: el plasează omul așezat în hara lui, în postura de lotus și îmi spune: „Dedesubtul rinichilor, Annick, nu se petrece încă mare lucru. Aceasta trebuie repede integrat. Dar deasupra, da, totul se petrece; și acolo, la nivelul inimii, acolo numai, ÎL Întâlnim, pe Celălalt!”

Acum abia înțeleg și simbolistica desenului de pe Coperta I a cărții lui Constantin Stancu – un porumbel...cu imaginea dublată-reflectată! Este imaginea întâlnirii ego-urilor – „deasupra”, îl întâlnim, totdeauna, pe „Celălalt”!

...Evident, e cazul să organizăm, de-acum, discuția despre cartea „cu cheie” a lui Constantin Stancu.

Un ORB misterios (și la fel de misterios, VINDECAT DE CĂTRE MARTORII CERULUI!), Ilie Roman (care își amintește, trudnic, terapeutic-magic și soteriologic, originea divină a NUMELUI PARADISIAC / “NUMA”, deci și a Formei Inițiale/”RUPA”!): “Mi-am propus ca la durere, în loc să țip (...) să mă rog, să strig spre Dumnezeu, gândul meu era astfel spre Cel Prea Înalt, Cel Care Stă Pe Un Munte Înalt, adică – și mă întrebam cum suna numele acesta, în limba veche, făceam un efort să-mi amintesc, era important pentru mine. (...) până la urmă am realizat că numele era în mine – ELI ELION” – cf. Moartea ca un fel de naștere, p. 14), lasă un text/”epistolă”, unui novice (după modelul borgesian...sperând măcar într-UN ucenic destoinic semantic!) – și, apoi, dispare în necunoscut (sau, poate, se “transplantează” în... “CELĂLALT” / Cititorul Epistolei Sacre/Mesajului Mântuitor?): “De fapt, autorul lor (n.n.: al semnelor de pe “o coală pătată cu sânge, un sânge care nu s-a evaporat”) dispăruse în toamna aceea, sau a fugit undeva, în munți, la o mănăstire (n.n.: manolic-cosmică!), sau într-un sat cu garduri de lemn, țărănești (n.n.: Paradisul) (...) Dacă textul a ajuns la mine, înseamnă că mai trăiesc, sau, cine știe... Eu trăiesc, Ilie Roman cel real și cel din vis fac, într-un fel, legătura... Îmi este frică, uneori...” (cf. Epistola, p. 101).

Și, prin infiltrarea „Celuilalt” (cel din Scrisul / Hieroglifa Omului și Lumii-Epistolă!), novicele, căutând oameni, într-o veritabilă „questă” a Sfântului GRAAL - află cine este, prin ceilalți - află, întru frica Sinelui, cine este prin ceilalți - află, întru frica Sinelui, cine este SINEA! - deci, cine SUNTEM: „Am încercat să-i vizitez pe cei pe care i-a descris în text, să înțeleg simbolurile din

Boema 2 / 2012

numele lor, dar mi-a fost greu să fac o astfel de vizită. Treptat, am înțeles că fiecare reprezenta o literă dintr-o limbă veche și că era în joc un cuvânt, un mesaj, poate, pentru că literele apropiate, după cum oamenii se apropie de viață, pot forma un cuvânt, exact ca în prietenia dintre ei, legătura lor era secretul” – cf. Epistola, p. 102.

Fraza Divină a Lumii, revelată prin IUBIREA-TEXT, produce metanoia (schimbare și / sau transformare / restructurare de personalitate)! Re-centrarea/Re-orientarea Ființei, spre Eul Divin. Prin „kenoză”! (Gr. *Kenosis*: deșertare, smerire, umilire. Starea de “deșertare” sau de “golire”, pe care Fiul lui Dumnezeu o asumă în Întruparea Sa, ca act de ascultare, față de Dumnezeu-Tatăl). Sau, una prin cealaltă...! “Mi-am propus să-mi schimb viața, în urma acestui text, să mă retrag undeva la țară, într-o casuță modestă, cu o grădină plină de pomi, cu fântână în curte (...). Și nu era greu, pe apartamentul din centru voi încasa o sumă bună, o casă la țară era mult mai ieftină, cu mult mai ieftină... Dar care este prețul cu adevărat?” – cf. Epistola, p. 103. “Prețul” Paradisului este însăși Metanoia / Kenoză. “Aparatamentul” Cărnii – să ne lepădăm de el... pentru că nesfârșirea o întrezărim prin “culoarul” dintre lumi (Fântâna/Styx, plătită cu “parola” AUM/OM!!!) – până la Grădina Merelor de Aur/Hesperidelor/Akes Samenos.

...De ce a orbit...ORBUL? Din pricina Cuvântului Radioactiv (și dez-dumnezeit, ieșit din Logos-ul/Rânduiala Sacră, întru “praful” eminescian: “Toate-s praf... Lumea-i cum este... și ca dansa suntem noi!”) - al Arhivei/Bibliotecii Babilonice-Cosmos Borgesian...: “Praful era mult și arhiva neîngrijită (...) se pare că de la praf i s-a tras, era praf de minereuri și asta vine din toată lumea...” – cf. Visul/Pietre prețioase, p. 64.

Dar ORBIREA (...ca revelare a V.I.T.R.I. O.L.-ului - Otrava METANOIEI, întru Revelarea PIETREI FILOSOFALE!) înseamnă, de fapt, INITI-EREA întru REVELAȚIA LUMII “DE DINGOLO”!

...Și cum se numeau oamenii/semenii, Slove ale Frazei Divine a Lumii – dacă știi să iubești, la modul mistic-hristic? ...GHIMEL (p.17): TERNA-RUL-MAMA GENERATOARE-GENERAREA – Împărăteasa / APA: „Era mândru de lucrurile rare și valoroase din casa sa (...) erau acolo adunate tablouri, vase vechi, ceasuri, medalioane, BUMERANGUL (...). Mi-a arătat un ceas vechi (...) dintr-un sat uitat de lume, dar nu și de Dumnezeu” și „subiectul lui era Femeia” – adică, APA! – cf. p. 17)!!! Primul Număr Sacru, Triunghiul lui Jehovah. Mercurul Înțelepților: „Vezi, când Dumnezeu are musafiri, le pune muzica aceasta, ca să-i împlânzească pe oameni, care au nevoie să fie schimbați și muzica poate face minuni...”

...Și cu Cine nuntește „GHIMEL” (APA)? Cu Cine - decât cu DALETH / FOCUL? Cuaternarul-Cvadratura. Numele Cercului Perfect. Crucea filosofică. Focul Elementar al Înțelepților: „Dalet (...) călător prin lume după jumătatea care dă sens, care rotunjește viața” (cf. Dalet, p.22) - o „rotunjeș-

(continuare în pag. 31)

te” până la **OUROBOROS COSMIC**. Șarpele Care-și Înghițe Coada, echivalent, în Cosmos, cu Fulgerul Care Unește Contrariile, aduce Revelația: „...**adolescent la aproape cincizeci de ani (...) Uneori am senzația că el mai trece pe străzile orașului, strâns lângă femeia iubită, două umbre ireale (...) și nimeni nu pricepe de ce toate acestea trec ca un fulger scurt între O ZI și ALTĂ ZI, o lumină ce nu există decât în ochii PRINȚULUI!**” (cf. Dalet, p. 26). ...Și unde se întâlnesc „Ghimel” și „Daleth”? Altfel decât întru Echilibru, întru **Desăvârșirea ARMONIEI / DEZ-ÎMPREJMUIRE** (pentru a re-ctitori **DIZARMONIA/RE-ÎMPREJMUIREA** - totul, adică ceea ce ne-a revelat Coloana Infinitului Brâncușiană... - până la **DE-PERSONALIZARE!**) - NU SE POATE!

Deci, **CHET!** Echilibrul Universal / JUSTIȚIA. Tetragrama cu reflectarea sa. Dublul Stauros (n.n.: STAVROS=CRUCEA!). Cuaternarul multiplicat de binar: „...**avea un vers ca un cântec și un cântec ca un poem (...) părtea că le are pe toate (...) dincolo de aparențe era drama. (...) Era hăituit, nu o spunea, dar o arăta (...). Iar noi înconjurați de gard stăm într-o lume care nu ne mai aparține de mult. Gardul ne înconjoară, deși credem că versul ne-a eliberat...**” (cf. Het, p. 35).

...Până unde, **TOTUL?** Pe Axa Lumii/FIRUL DE BUSUIOC, ni se revelează, dincolo de Orb și Ne-Orb - dincolo de persoana civilă Ilie Roman, sunt Martorii DOI, care-l atenționează pe Om că nu-i locul lui „aici”, ci în „Biserică” / „**ACOLO**” / „**VISUL SACRU**” („**De ce stai aici? Stai degeaba, nici nu intri, nici nu părăsești locul, mai bine ai fi intrat în Biserică**” - cf. Visul/Martorii, p. 53). Taumaturgii/STRĂINII Divini, care „croiesc” existențial Coloana/Spirala Infinită, nu sunt, de fapt, ci... **EXISTĂ ESENȚIAL / TRANS-SUBSTANȚIAL**: „**Dar cei doi au fost uitați, parcă, nu mai contau, străinii păreau a nu fi din cercul oamenilor, ci erau parcă în plus. Ilie a observat asta într-un fel ciudat, umbrele care stăteau prinse în plasa unei iluzii, așa erau străinii**” - cf. Visul, p. 55).

Este/EXISTĂ, deci, Depersonalizatul Final și Demiurg... - ...**ELI ELION!** ...Orbul devine, acum, **Cel din IZVORUL / REVELAȚIA LUMII/FEREASTRA CERULUI TERESTRU, Cel care VEDE CU INIMA**: „**FEREAȘTRA (...) pentru că de aici s-a relevat Planul Lui Dumnezeu pentru om, prin Adam și Eva, pentru cunoașterea și stăpânirea Pământului**” - cf. Visul, p. 60.

Orbul/POETUL trebuie să se integreze Frazele Cosmice/MESAJULUI DIVIN despre ÎNVIERE! 1- Poetul „**și forțează limitele**” (cf. Lamed, p. 83); TREBUIE să ajungă în EST, pentru a îmblânzi Îngerul-Arhanghelul-Paznic al Edenului: „**Știi că în Biblie se lasă un mesaj, nu spre EST, acolo a fost pus îngerul cu o spadă de foc, să apere Edenul**” - cf. idem, p. 88; 2- „**DUREREA POETULUI pentru cetate, ca oraș în dificultate, dar nu numai pentru cetatea în care trăiește este vizibilă, poetul nu acuză, el cântă și cântarea sa urcă orașul MAI SUS CU UN SECOL. Știi că se simte solidar cu toți artiștii care suferă, iar cu poeții cu mult mai mult, este în același copac cu scribi. De fapt și mărturisește că moartea poetului este numai în limba română, CA UN LOC ÎN CARE SE POATE ÎNVIA**” - cf. idem, p. 87 (Limba Originară, ca Limbă a Resurecției Cosmice, a Reluării Ciclului Ființial-Cosmic!); 3- Poetul este, mai evident decât oricine, în Creație - Frate întru HRISTOS, Autosacrificat pentru REGENERAREA ARMONICĂ a

Lumii: „**Sensul acesta va trebui modificat, pentru că, de fapt, port și rănile tale și ale altora, de reținut că e nevoie aici de pus cuvântul**” - cf. idem, p.89; 4- deci „**POEZIA** (n.n.: FAPTA / Înfrățuirea Călăuzei Lumii, Poetul! - **NEGREȘIT / NEGREȘITOR**, întru Anamneza Misiunii-FRAZEI sale COSMICE!) **este ȘANSA ÎNVIERII, prin cuvântul** (n.n.: Dumnezeu Ioanic!) **pus la dispoziție de divinitate, o șansă pe care nu o ratează, ci o caută, cu responsabilitatea celui care știe și care, parcă, a mai trăit, cândva, toate acestea**” - cf. idem, p. 91.

Dar nu fără (NIMIC din RITUALUL / SCRIS al LUMII-COSMOS, fără: „**Scrisul e un fel de ritual, care, de multe ori, înseamnă mai mult, e mod de a intra în Templu, toți avem nevoie de lumină, uneori nu o mai vedem, asta e vina noastră, este acolo...**” - cf. ibidem) de **Suferința Izbăvitoare / LACRIMA**: „**Ioan** (n.n.: Preotul în Vârstă) **i-a adus aminte că are un loc în Biserică, unul special pentru el...O lacrimă i-a apărut în ochi...parcă plutea...**” (cf. Visul/Lacrima, p. 75) - ca în Crăiasa Zăpezii, când Lacrima i-a redat lui Kay iubirea pentru Gerda...! - ajungând la **TOIAGUL / Axa Lumii, la COPACUL PARADISIAC...** mereu, însă, cu „**toporul**” lângă **RĂDĂCINĂ**, „**toporul-FULGER al lui THOR**” fiind, de fapt, **NOUA RĂDĂCINĂ**, adică, Satana-Spirală va însoți toate „demiurgiile” Sinelui, devenit SINE! - și, prin **LAMED** / Spânzuratul (Desăvârșirea. Sacrificiul. Trecerea. Crucificarea. Spiritul care se separă se materie) - se ajunge la **TAU** (numărul 21/22, ultima literă a Lumii: **Cheia Tarotului Lumii, de TREI ori ȘAPTE. ABSOLUTUL. Rezumatul întregii ȘTIINȚE UNIVERSALE**). ...Nu. Nu e bine ce-am făcut... O carte inițiativă este **DESCOPERITĂ/REVELATĂ**, iar nu...**povestită/explicată!** Dar...ce-am făcut e, de-acum, bine (sau foarte prost!) făcut! ...Această greșală a mea, însă, sper să nu-i împiedice pe cititorii cărții să-și reveleze, mult mai departe decât a reușit entuziasmul meu...”**MESAJUL DIVIN**”, simbolurile/litere/semne, către **ELI ELION**.

...Fără să ne dăm seama, am uitat de Călăuză, adică, de **Autorul Constantin STANCU!** Da, aceasta este „**Condiția BUNEI / AUTENTICEI CĂLĂUZE**”: să fie uitată, atunci când a condus bine, exact, „corect”... - către Grădină, prin Labirintul-Fântână, vărsând **LACRIMA SOTERIOLOGICĂ, pe Drumul Toiagului, până la Rădăcina Copacului-cu-Topor-la-Rădăcină...**!

...Ouroboros-ul - Romanul Inițiativ (și Eternă Spirală!), care tentează Labirintul Perfecțiunii...! Prin **LACRIMA OGLINDIRII EULUI DIVIN...** adică, a...”**Celui alalt**”...! - pe care eu eram gata să-l alung (și) din Oglinda Mântuirii mele...atât de prostesc ignorant și suficient ajunge să devină omul, în lumea asta jalnic-„**cezarică**”!!!

Mihai HORGA**Vinul**

Motto: „Aroma vinului trecut
Încet la cap se suie
Era pe când nu s-a băut
Azi îl vedem și nu e”
(Păstorel)

Se varsă podgoria-n cramă
Butoaie cu guri însetate
Se-mbată din nou, că e toamnă
Bând must pe nerăsuflate!

Cuprins de a doagelor haină
Fierbând mustul trece în vin
În beci, în firide de taină
Ulcica la vrană o țin...

Aș vrea să fiu eu primul care
Buchetul, aroma să-i gust
Culoarea-i s-admir în pahare
Vin limpede din dulce must!

Tu, mustule, ai scurtă viață
Dar fierbi, te agiți, îmi vorbești,
Pe semne că îmi dai povață:
„Ai grijă cum bei. Să trăiești!”

Căci vinul e de viață lungă
De leac, dacă-l bei câte-un pic
O sticlă-i prea mult. Să-ți ajungă!
De nu, vinul ți-e inamic...

Vezi, vinul nu-l bea ca pe apă
Să-i cânti vrea, să te-nveselești
Nu singur, cu-amici de agapă
Și mândre, precum în povești!

desen de Carmen Racoviță

Și eu am fost...

Și eu am fost apă
și tu ai fost pământ -
două adâncuri întâmplătoare,
două încercări ale timpului
de a ne cunoaște,
două arcuiri dureroase
prin arșița Cuvântului,
și eu am fost pământ ,
și tu ai fost apă
disimulându-ne
așteptările
dezrădăcinate
prin scheletice clipe...

Similitudine

Timpul acela eram eu,
tulburat ca un cer înnorat,
doar secunde se mai vedeau uneori
despărțite de gândul imaculat,

îmi pierdeam glasul pe un ram de măslin -
floare de mâine, floare de os,
nu-mi mai simțeam nici minutele toate
atingându-mi privirea melodios,

îmi împărțeam toamne și veri
îmbrățișându-mi clipele nestemate,
tulburat ca un cer înnorat
nu-mi mai simțeam nici minutele toate...

Contur

Privirile verticale
imi strâng în pumni
amintirile dimineților
respirându-mi în auz
de sus și de jos,
de mai departe,
și de pretutindeni,
luminându-mă, întunecându-mă
cu aripi din mine însumi -
atomi împrăștiți de vânt
într-o mare necunoscută,
într-un licăr de granat,
privirile verticale
vibrează
precum limpezimea
izvoarelor...

**Editura RAFET și Asociația
“Renașterea Râmnicăeană”
organizează**

**FESTIVALUL-CONCURS INTERNAȚIONAL DE
CREAȚIE LITERARĂ
„TITEL CONSTANTINESCU”**

REGULAMENT

CONCURS DE VOLUME

Festivalul internațional de Creație Literară “Titel Constantinescu”, ediția a V-a, își propune sprijinirea creatorilor literari din România și din diaspora. Concursul de literatură cuprinde mai multe genuri literare, la care concurenții pot lua parte (poezie, proză scurtă, eseu, teatru, critic, traducere).

Etapile desfășurării concursului sunt următoarele:

- primirea lucrărilor: 15 ianuarie – 1 iulie 2012
- jurizarea și stabilirea câștigătorilor: 1 iulie - 1 august 2012

- premiera și gala laureaților: 18 august 2012, în cadrul “Zilelor Râmnicului”.

Creatorii literari pot participa la concurs la unul sau la mai multe genuri literare, cu un singur volum care să nu depășească 120 pagini scrise pe computer, cu litera de 12, format A5. Nu sunt acceptate volumele publicate.

Acestea se primesc la sediul Editurii RAFET din Râmnicu Sărat, str. Grădiștea, nr. 5, jud. Buzău, cod poștal 125300, pe CD, ori pe adresa de e-mail: editurarafet@yahoo.com.

Volumele trimise pentru concurs nu se returnează, după terminarea festivalului.

Premiile care se vor acorda:

1. Marele Premiu „Titel Constantinescu” – publicarea volumului
2. Premiul “Slam Râmnic” - publicarea volumului
3. Premiul „C. C. Datculescu” - publicarea volumului
4. Premiul „Octavian Moșescu” - publicarea volumului
5. Premiul „Florica Cristoforeanu” - publicarea volumului
6. Premiul pentru traducere

Lucrările celor nominalizați la premii vor fi antologate într-un volum.

Constantin Marafet

REVISTA INTERNAȚIONALĂ “STARPRESS”

www.valcea-turism.ro organizează **CONCURSUL
INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI PROZĂ
PENTRU ROMÂNII DIN ÎNTREAGA LUME,
“STARPRESS 2012”**

La 1 februarie 2012 se lansează concursul de poezie „STARPRESS” 2012 ediția a III-a, concurs organizat din doi în doi ani - prima ediție, 2008, ca și cea de-a doua, 2010, bucurându-se de un real succes, reușind să descopere talente ascunse și să reunească iubitorii de frumos de pretutindeni).

În același timp, **organizează și ediția I a
CONCURSULUI INTERNAȚIONAL DE PROZĂ
PENTRU ROMÂNII DIN ÎNTREAGA LUME.**

Concursul Internațional de poezie și proză STARPRESS 2012 se desfășoară în parteneriat și colaborare cu peste 70 de ziare, reviste, posturi de radio și televiziune din diaspora și România, în perioada 01.02.2012 - 01.06.2012.

Premiile constă în SEJURURI în renumite *stațiuni turistice românești* (**Mamaia** - Hotel SIRET - 2 premii, **Eforie Nord** - Hotel CASA ANDREI - 1 premiu), Pensiune Bar-Pyramid-Vila Rodica - 1 premiu, **Jupiter** - Hotel RIO - 2 premii, **Mangalia** Casa Saveta Georgescu - 1 premiu și **OBIECTE**.

Fiecare premiu constă în câte un sejur de două persoane (câștigătorul fiind însoțit de câte o persoană dragă, ca și la edițiile precedente).

REGULAMENTUL CONCURSULUI:

1 - La secțiunea **POEZIE** se participă cu 5 poezii (indiferent de tematică). Concurenții vor prezenta, alături de poezii, un C.V. și o fotografie.

2 - La secțiunea **PROZĂ** se participă cu 5 fragmente (indiferent de tematică). Concurenții vor prezenta, alături de proze, un C.V. și o fotografie.

**Indiferent de rezultatul concursului, CELE
MAI INTERESANTE POEZII VOR FI PUBLICATE ÎN
PAGINILE NOASTRE ȘI ALE COLABORATORILOR
NOȘTRI** din diferite state ale lumii.

3 - Materialele pentru concurs vor fi trimise pe adresele: star_ligya@yahoo.com; sun_andrada@yahoo.com; free3ymher@yahoo.ca, până la data de 15 mai 2012. Comitetul de selecție va delibera până la 1 iunie 2012. La începutul lunii iunie se vor anunța câștigătorii.

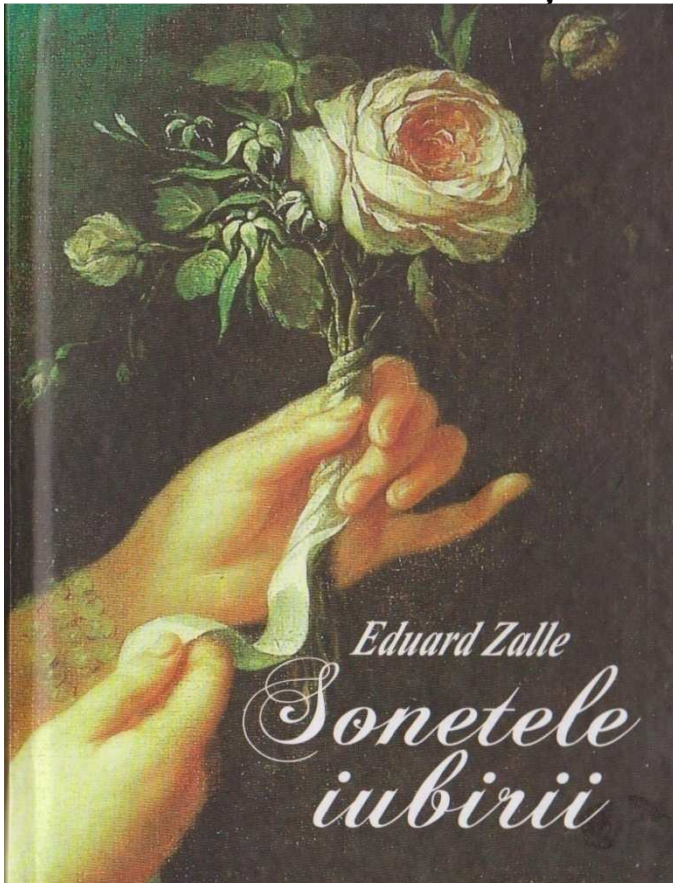
Concursul Internațional de poezie și proză pentru românii de pretutindeni își propune descoperirea și promovarea creatorilor de poezie și proză autentică în limba română, tineri și adulți, începători și profesioniști, inclusiv a celor care din anumite motive nu au putut fi publicați (indiferent de vârstă).

Cu siguranță, vom descoperi talente pe care dorim să le promovăm în întreaga lume.

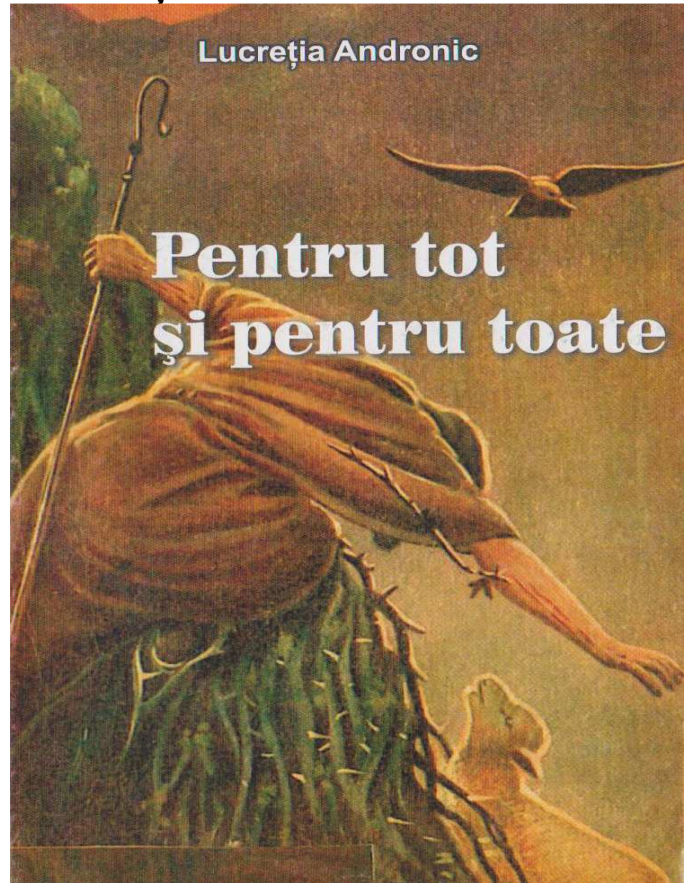
Relații la organizatorul concursului: Ligya Diaconescu, star_ligya@yahoo.com, director general al REVISTEI INTERNAȚIONALE STARPRESS (româno-canadiano-americană, cu colaboratori în întreaga lume), www.valcea-turism.ro.

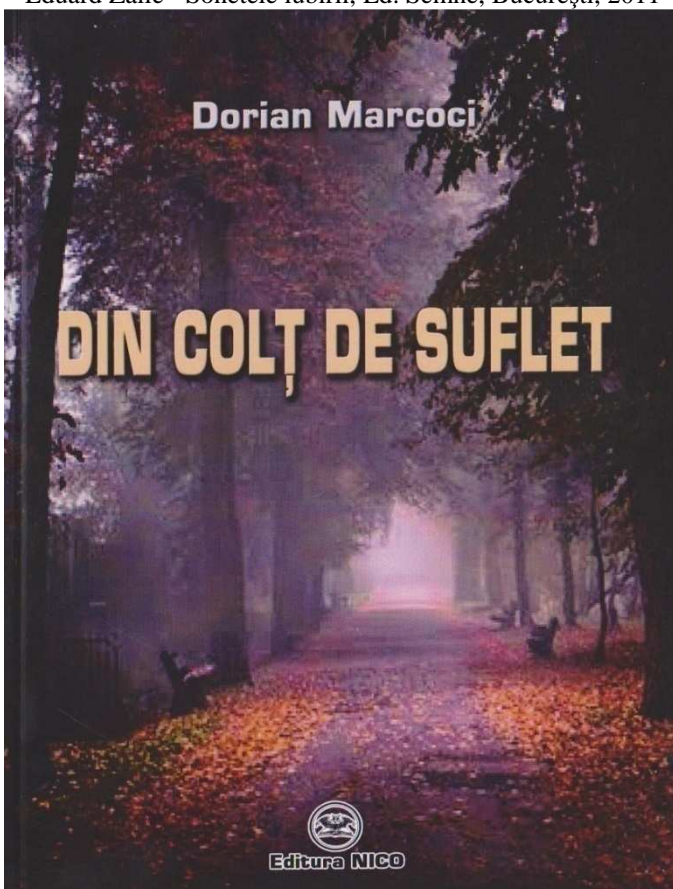
CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

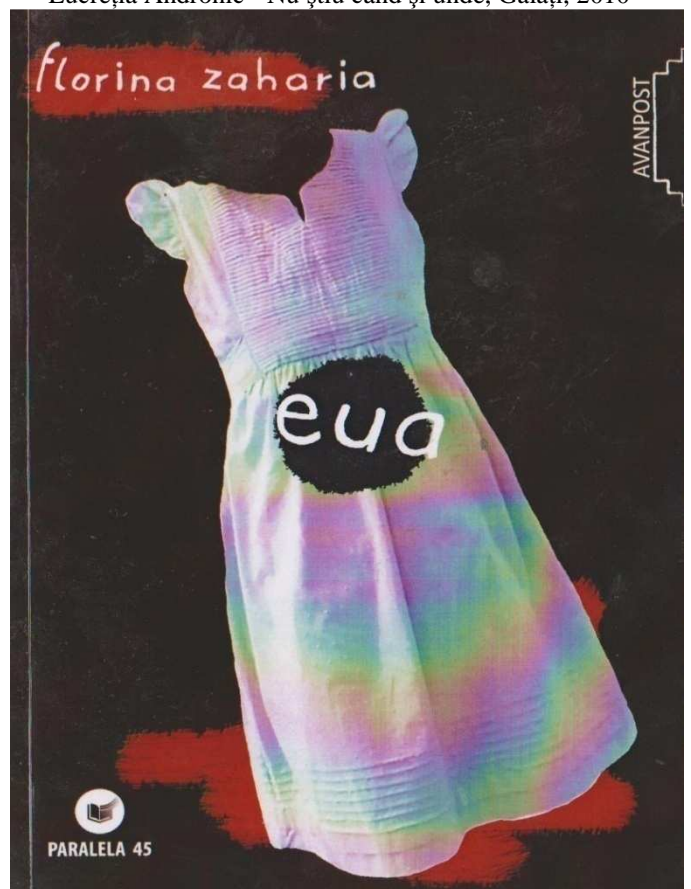
Eduard Zalle - Sonetele iubirii, Ed. Semne, București, 2011

Lucreția Andronic - Nu știu când și unde, Galați, 2010

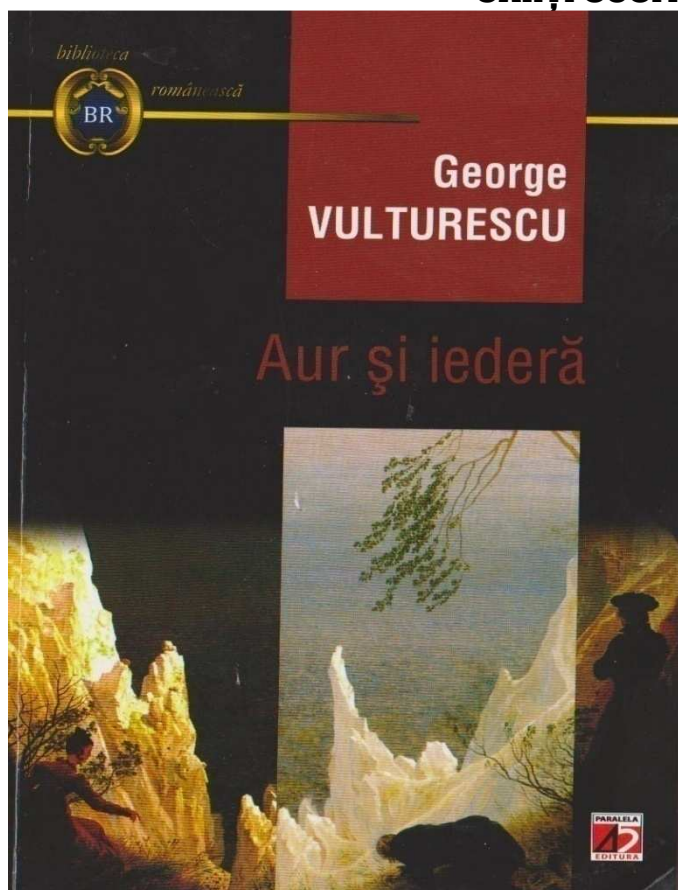

Dorian Marcoci - Din colț de suflet, Editura Nico, 2011

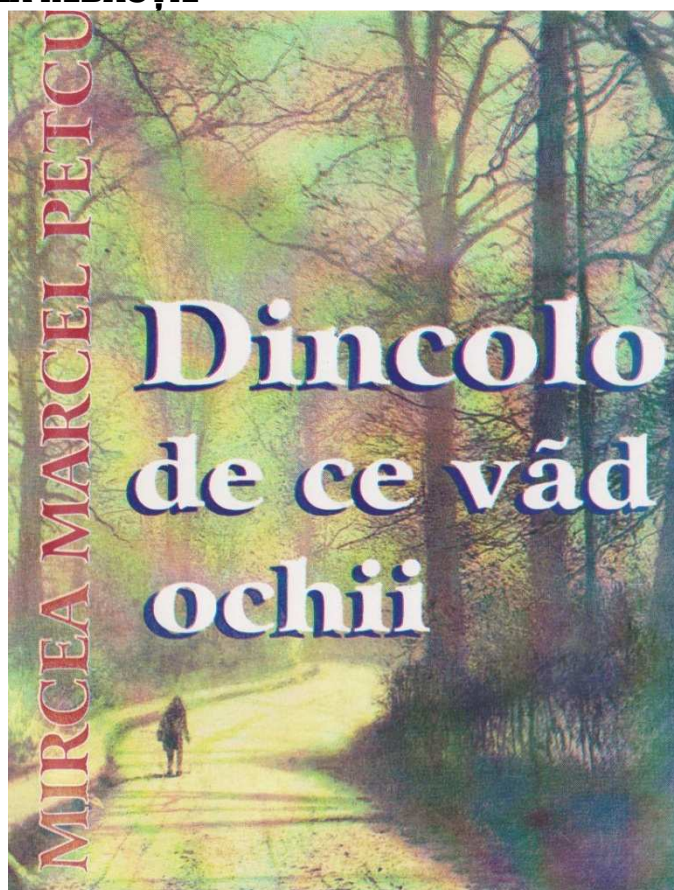

Florina Zaharia - Eua, Paralela 45, 2010.

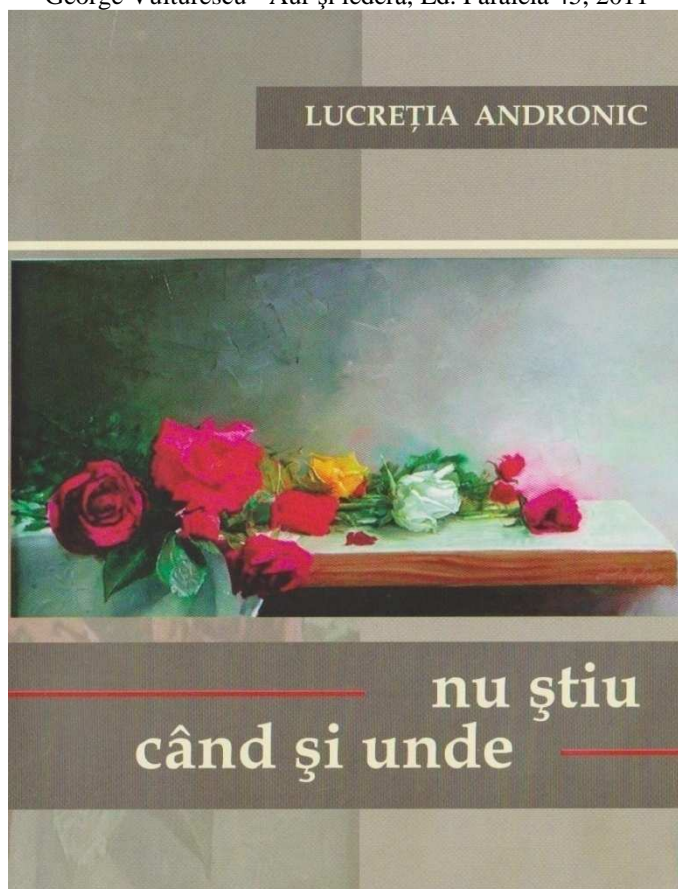
CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

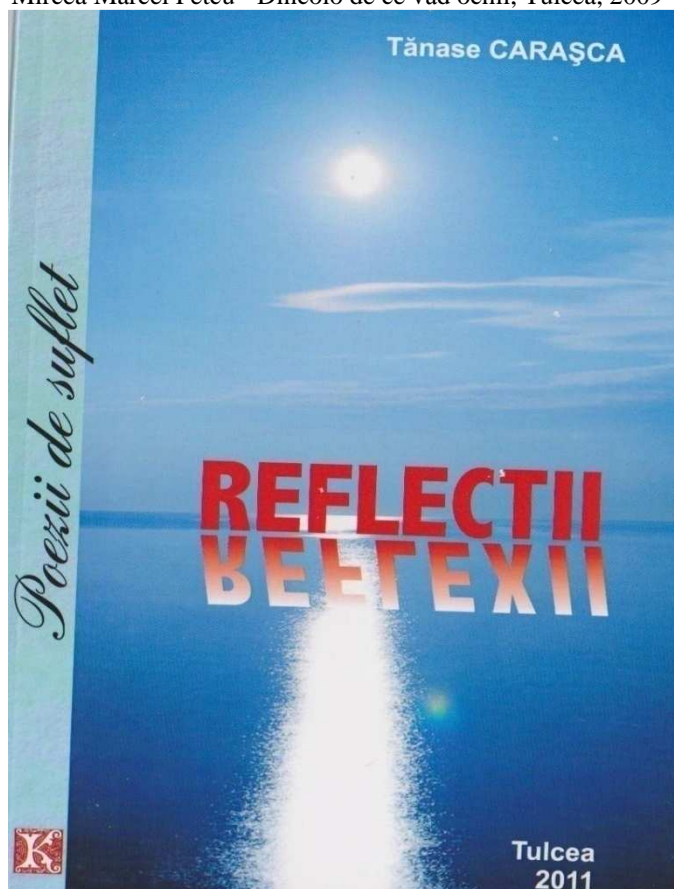
George Vulturescu - Aur și iederă, Ed. Paralela 45, 2011

Mircea Marcel Petcu - Dincolo de ce văd ochii, Tulcea, 2009

Lucreția Andronic - Nu știu când și unde, Galați, 2010

Tănase Carașca - Reflecții, Tulcea, 2011

BOEMA

ISSN 2066-0154

Galati, cod 800000, Str. Al. I. Cuza, Nr. 47c, Bloc Cristal, Sc. 2, Ap. 4

Telefon: 0726 337376, 0536 800513

Email: boema@inforapart.ro, inforapart@yahoo.com

Web site: www.boema.inforapart.ro